Aventurile submarinului DOX

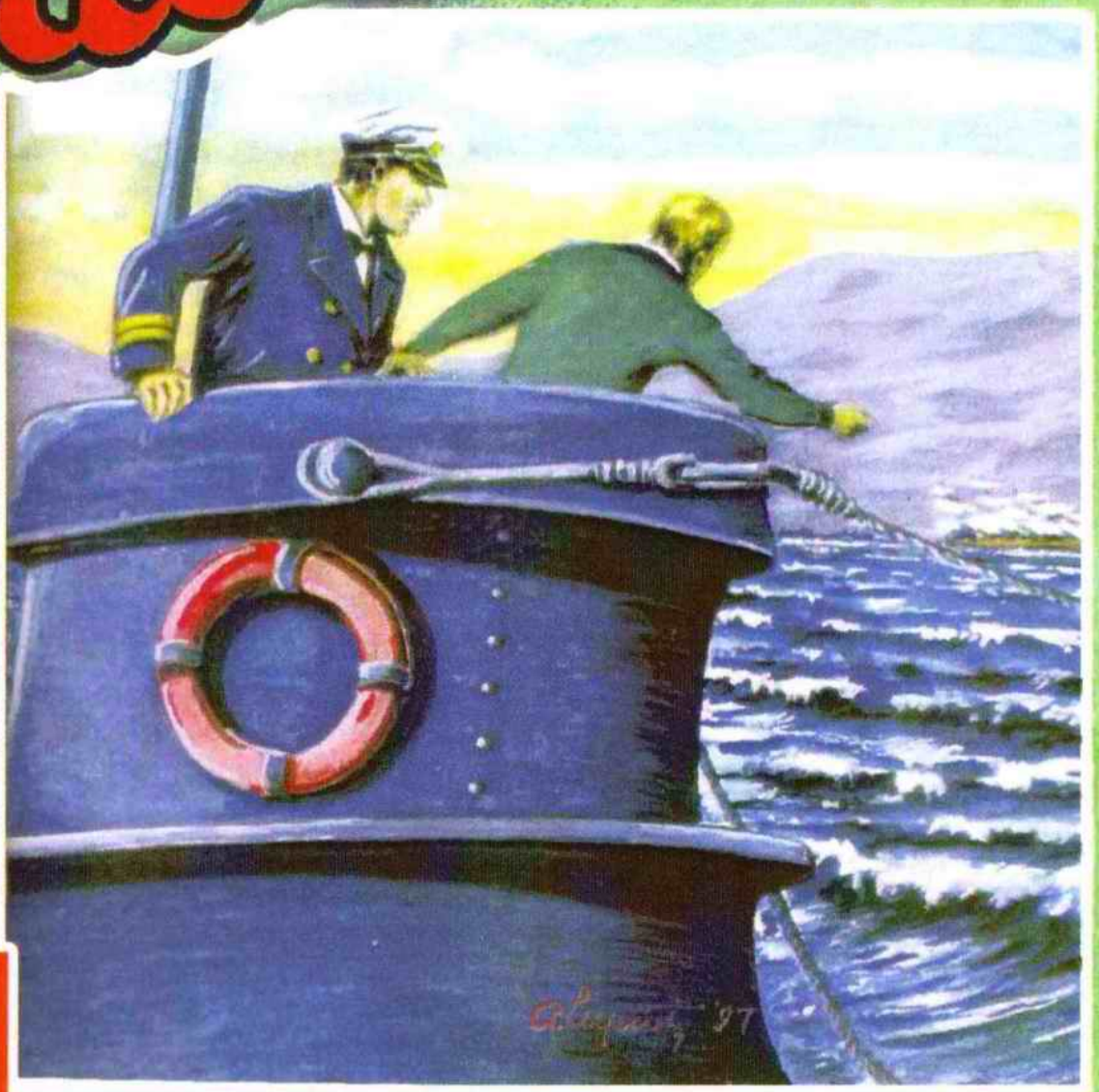

SERIE NOUĂ

176

Corabia Ocnaşilor

AVENTURILE
SUBMARINULUI *DOX*

de Hans Warren

♣

Nr.176

CORABIA OCNAŞILOR

Editor: **Editura MARIST**
Tehnoredactare: **Petru Fodor**
Coperta&Grafica: **Aurel Lupăştean**
Design: **Lucian Mareş**

Editura MARIST

Baia Mare str. M.Sadoveanu nr. 13
E-mail: *edituramarist@email.ro*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

WARREN, HANS
Corabia ocnaşilor / H. Warren. - Baia Mare : Marist, 2006
ISBN (10) 973-87801-1-X ; ISBN (13) 978-973-87801-1-8

821.111-31=135.1

Cap. I. NAUFRAGIATUL

O furtună puternică venită dinspre vest bântuia "Capul Bunei Speranțe". Valuri înalte cât casa măturau țărmul şi se ciocneau cu putere de stâncile abrupte ce scrijeleau uscatul deluros, spărgându-se într-o adevărată maree de spumă albă.

De câteva zile dura furtuna şi părea că nici gând nu era să se potolească. Pe tot cuprinsul mării nu se vedea țipenie de ambarcațiune. Căpitanii vaselor de linie se gândeau de două ori înainte de a întreprinde orice ocol în jurul "Capului" pe o asemenea vreme. Ei preferau să aştepte în siguranță, adăpostiți în port, schimbarea vremii. Doar acele vase, pornite deja în cursă și care nu-și puteau permite vreo zăbavă, sfidau provocarea naturii, dar mulți marinari destoinici, mulțumeau în tăcere Domnului, îndată ce lăsau în urmă Capul Bunei Speranțe şi furtuna mai slăbea din intensitate.

Împotriva vântului şi a furtunii lupta din răsputeri un submarin, submarinul Dox , al căpitanului Farrow. Vremea ce nu-i putea dăuna prea mult, întrucât în caz de pericol putea oricând să se scufunde. La o adâncime de 20 de metrii nu se mai simțea nimic din furiile furtunii de la suprafață.

Căpitanul stătea de un timp în turn lângă fiul său George, supraveghind atât de apropiatul acum Cap al Bunei Speranțe. Amândoi erau conştienți că furtuna aceasta puternică nu se putea să nu fi produs victime şi de aceea supravegheau cu ajutorul ocheanelor de bord malurile stâncoase, pentru a descoperi o eventuală navă eşuată şi a-i putea acorda ajutorul necesar.

Destul de des, corpul submarinului dispărea sub creasta înspumată a valurilor dezlănțuite şi doar turnul se mai vedea deasupra acestora.

Stropi de apă săreau de pe punte până în turn, stropindu-l, dar Farrow nu dădea nici o atenție acestui fapt deoarece se găsea

doar în elementul său, sfidând furtuna care putea deveni periculoasă submarinului, dacă dintr-o cauză necunoscută s-ar fi defectat elicea sau unul dintre motoare. Erau atât de aproape de coasta stâncoasă încât ar fi devenit o jucărie în voia valurilor care i-ar fi zdrobit nava de stânci, fără putinţă de a se salva pe sine sau echipajul.

Dar căpitanul se bizuia pe deplin pe oamenii săi. Ştia că motoarele nu se vor defecta atâta timp cât îndemânatecul şi priceputul inginer Hagen era la post. Mai ştia că toţi marinarii sunt la posturile lor, gata să-i răspundă cu cea mai mare promptitudine la orice comandă ar fi dat. Îşi înţepeni mâna mai strâns pe cârmă sfidând cu înverşunare şi hotărât vremea neprielnică. Un val mai mare decât toate, ridică Dox-ul dintr-odată sus, cât casa, pentru a-l prăvăli în secunda următoare în prăpastia adâncă dintre valuri. George care-i ţinea tatălui său tovărăşie, trebui să se agaţe cu toată forţa de scăriţa turnului pentru a nu fi zdrobit de parapetul de apărare al acestuia, în caz că mişcarea iniţială l-ar fi catapultat într-acolo.

Când submarinul se mai înălţă deodată ca o coajă de nucă deasupra valurilor, George aruncă repede o privire înspre coastă. Strânse cu putere braţul tatălui său, în timp ce arătă spre ţărm. Îşi forţă plămânii pentru a putea striga căpitanului.

- Tată, uite o corabie eşuată, pare a fi aruncată la mal !

Căpitanul aruncă o scurtă privire într-acolo, unde-i arătase George şi i-a fost suficient pentru a recunoaşte conturul unei nave aparent avariată şi care probabil prin ruperea elicei ajunsese să fie aruncată la mal.

Din fericire nimerise într-un loc mai puţin accidentat, altfel n-ar ma fi rămas întreagă şi acum s-ar fi prezentat ca o adunătură de scânduri şi catarge cel mult.

- N-ar trebui să mergem să vedem ce s-a întâmplat, tată ? îi strigă George din toată puterea plămânilor săi lui Farrow, pentru a birui urletele furtunii. Farrow clătină numai din cap, de vorbit nu avu răgazul, căci furtuna parcă se înteţise. Dacă ar fi urmat îndemnul tânărului său fiu, ar fi adus în primejdie de moarte submarinul şi echipajul său, pentru că acesta s-ar fi sfărmat de stânci. Trebuia să aştepte o potolire a furiei vremii.

După un timp în care se părea că s-au deschis baierile cerului iar mugetul furtunii crescu în intensitate. Treptat, treptat

acesta se domoli, nu de tot, ci până la suportabil. Căpitanul cercetă cerul, roti cârma într-o parte, astfel încât puntea submarinului să iasă mai mult la suprafața apei şi, prin portavoce dădu comanda, în sala maşinilor.

- Cu toată viteza, înainte !

George privise întreaga manevră a căpitanului cu destulă neîncredere. Firește că-şi dădea seam că aceasta ar fi legată de mari primejdii, dar nu putea înțelege de ce tatăl său tocmai acum voia să părăsească coasta. Îl privi întrebător pe căpitan, care râse, zicându-i :

- Da dragă George, o fac numai pentru că m-ai rugat, trebuie mai întâi să ne îndepărtăm de țărm, ca să aşteptăm potolirea vremii. Cred că nu va mai dura mult. În cel mult două ore sper să mă pot apropia din nou de mal. Până atunci o să sondez marea căci nu vreau să eşuăm la rândul nostru pe vreun banc oarecare.

Chipul lui George se lumină, când îşi dădu seama că tatăl său nu renunțase la salvarea corăbiei naufagiate. Nu se vedea de unde erau, cei drept, nici țipenie de om pe corabie, dar ar fi fost foarte posibil ca cineva să fi rămas sechestrat pe vas.

La început Farrow ținu cursul vasului său perpendicular pe direcția nordului, în timp ce executa operația de întoarcere a submarinului, iar pe măsură ce puterea furtunii scădea, îşi îndreptă vasul astfel încât să reia drumul pe care venise, dar evident, acum în sens invers.

George examină mereu cu ajutorul ocheanului suprafața agitată a mării şi în cele din urmă puntea corăbiei în pericol. La un moment dat i se păru că zăreşte o umbră pe punte, dar într-u cât în momentul următor nu mai văzuse nimic, ajunse la concluzia că se înşelase.

O oră întreagă navigă Farrow înapoi, apoi îşi reluă vechiul curs. Deoarece în acest interval de timp furtuna se potolise foarte mult, putea să-şi croiască drum mult mai aproape de mal, deşi marea era încă foarte agitată.

După încă o oră, reuşi să ajungă la locul unde naufragiase cuterul. Acum devenea clar că naufragiul se produsese probabil prin înțepenirea corabiei între stânci şi era de mirare că asaltul continuu al valurilor nu reuşise s-o desmembreze încă.

Probabail că o parte stâncile care încleşteau vasul să fi frânt

forța valurilor, dar nu se știa dacă scheletul vasului naufragiat va mai rezista mult timp.

- Să vedem dacă reușim să ne apropiem mai mult de cuterul avariat, i se adresă Farrow lui Rindow, primul său ofițer, care examina acum la rândul său vasul. Uriașul Petre urcă și el acum în turn și-i propuse căpitanului, să facă o recunoaștere cu o mică barcă de aluminiu, până la epavă, pentru o examinare. Căpitanul nu a fost de acord, considerând că operația era deocamdată prea riscantă. Valurile erau prea mari, marea prea agitată și lesne s-ar fi putut ca mica barcă să ia apă și să se scufunde. Nici submarinul nu se putea apropia prea mult deoarece la mal, sub apă se puteau găsi stânci care îi puteau fi foarte periculoase.

După o scurtă dezbatere, Farrow hotărî totuși să încunviințeze cercetarea corabiei cu ajutorul unei bărci de aluminiu la care în afară de el să ia parte George și Petre. Voia să se convingă cu ochii lui de starea în care era vasul, cui îi aparținea și ce eventuali supraviețuitori mai erau. În nici un caz nu trebuiau să întreprindă nimic hazardat deoarece irepara-bilul se putea produce în orice moment. După câteva minute barca a fost montată și lăsată la apă. În ea au luat loc căpitanul, George și Petre și în secunda următoare barca zbura sub loviturile puternice de vâslă ale lui Petre, țintind direct spre cuter. Curând ajunseră în ape mai liniștite și Farrow își dădu seama în sfârșit de ce corabia nu se scufundase încă. Aici în conul stâncilor marine, valurile nu aveau forță prea mare și nu au putut produce prea mari stricăciuni. În sfârșit ajunseră la navă. După înconjurul havei ajunseră la babord unde au descoperit o scară de sârmă împletită de care se folosea probabil echipajul pentru a se pune în siguranță. De bărci de salvare nici pomeneală, nu se vedea niciuna. Ori fuseseră smulse de valuri ori membrii echipajului se refugiaseă cu ele la mal și erau undeva la adăpost. Acum Petre vâslea încet mica barcă de aluminiu oprindu-se lângă scară. Legă barca de scăriță și se urcă primul pe punte, urmat de George și căpitan. Își lăsă să cadă privirea scrutătoare, în lung și-n lat, dar nu zări nimic care să-i dea speranțe. Totul părea pustiu și părăsit. De pe punte o scară ducea în interiorul vasului. Aici trebuia să se afle și cabina căpitanului și de aceea Farrow hotărî mai întâi să cerceteze partea aceasta a vasului.

Coborâ primul, încet şi cu băgare de seamă scara, care se termina într-un coridor, unde, imediat în dreapta, se făcea o uşă. Prin chepeng se filtra lumină destulă astfel încât se distingea destul de bine orice obiect. Apăsă pe clanţa uşii care dădea într-o cabină. Îngrozit se dădu înapoi, căci şi-a dat seama că privea chipul încremenit al unui om ai cărui ochi reci fixau uşa. Drept în mijlocul frunţii se vedea o gaură, care nu putea fi pricinuită decât de un glonte tras de o armă de foc. Omul fusese împuşcat, probabil chiar în momentul când voia să se ridice. Zăcea de fapt, pe o canapea mică, cu privirea îndreptată spre uşă, de parcă ar fi aşteptat pe cineva care ar fi putut să vină în orice moment.

George şi Petre care-l urmau imediat pe căpitan, rămaseră de asemenea consternaţi de privelişte ce li se oferi în cabină.

Farrow îşi reveni primul, a făcut câtiva paşi în interiorul cabinei cercetând-o cu privire. Mai întâi examină mortul apoi cabina acestuia. Printr-un semn cu mânale făcu lui George şi lui Petre semn să se oprească în prag.

Apoi examină micul dulăpior, în care erau păstrate diferite cărţi. Jurnalul vasului dispăruse, numai jurnalul de cart se găsea, dar şi din acesta ultimile pagini erau smulse, astfel încât Farrow nu a putut stabili nici măcar cursul de navigaţie al vasului.

Câteva romane poliţiste vechi, zăceau claie peste grămadă în dulăpior, dar acestea nu-i stârniră nici un interes. Tocmai voia să-şi îndrepte interesele către alte obiecte, când descoperi pe fundul dulăpiorului o cărticică ce părea a fi un jurnal. De-abia îşi aruncă ochii asupra acestuia şi-i făcu lui George un semn bucuros. Descoperise jurnalul căpitanului asasinat.

Întrucât dorea mai întâi să cerceteze vasul, strecură jurnalul în buzunarul hainei, urmând să-l cerceteze mai târziu. Mai aruncă o privire asupra mortului, care nu părea să aibe asupra sa documente, apoi părăsi cabina, trântind uşa după sine.

- Aici pare să se fi petrecut o crimă, George, îi zise Farrow pe când se aflau în coridorul strâmt pe care-l străbătuseră prima dată, trebuie acum să cercetăm întreg vasul, am impresia că vom mai descoperi destule lucruri ciudate.

- Ce crezi tată, să se fi răsculat echipajul navei, îi ceru George părerea ? Căpitanul nu se putea împuşca singur, doar nu se vede nici o armă în apropiere.

- A fost împuşcat din pragul uşii, dragă George. Trebuie să fi

fost luat prin surprindere. Chipul său a păstrat şi după moarte ca o placă fotografică, surprinderea în faţa morţii. Dacă ar fi fost totuşi sinucidere, pe faţa mortului s-ar fi întipărit o cu totul altă expresie.

Fiul şi tatăl se întreţinură în şoaptă. Nu se ştia dacă nu se mai ascundea vreo fiinţă omenească pe vas. Poate asasinul se ţinea pe undeva, pe vas, aşteptând doar prilejul de a face o nouă victimă.

Străbătură întreg coridorul, vorbind încet. Deodată se opriră înlemniţi auzind clar geamătul al unui om înăbuşit ca şi când ar fi fost legat şi cu căluş la gură. Se auzeau zgomote de parcă acesta ar fi depus sforţări extraordinare de a se face auzit.

Petre era cam cu doi paşi în faţă şi tocmai asculta atent la uşa celei de a doua cabine. El îi făcu semn căpitanului că gemetele suspecte veneau din cabina din faţa lui. George îşi aprinsese lampa de buzunar de îndată ce au pătruns în coridor. întrucât aici domnea o obscuritate destul de adâncă. Farrow îi luă lui George lampa din mână şi păşi uşor şi prevăzător înspre uşă. Înainte de a deschide,se opri pentru câteva secunde ascultând cu atenţie şi iscodind în jur.

Gemetele continuau să se audă. Fără îndoială că un om făcea eforturi disperate pentru a se elibera dintr-o situaţie deznădăjduită şi, pentru a nu-i prelungi suferinţa Farrow înceră să deschidă uşa. Aceasta era însă închisă şi întrucât lipsea cheia. George îşi scoase cuţitul special încercând cu acesta să spargă broasca de la uşă. Aceasta însă era destul de solid construită şi nu cedă. De aceea George îşi roti privirea prin coridor, dar nu găsi un alt obiect corespunzător scopului său. Zări în fundul coridorului câteva bare de fier. Alergă într-acolo şi-şi alese o rangă potrivit de lungă şi solidă pe care o putea folosi să spargă broasca. Petre i-o luă din mână şi-o propti între uşă şi tocul acesteia şi-o împinse cu toată puterea. S-a auzit o trozniturâ şi uşa zbură în lături. Petre distrusese broasca !

Farrow îndreptă imediat lumina lampei sale în interiorul cabinei. Mai întâi nu remarcă nimic dar George, de îndată ce păşi cu prudenţă în cabină, îi şi strigă îngrozit tatălui său.

- Aici, tată, pe pat zace un om legat fedeleş şi cu căluş la gură. În clipa următoare căpitanul se şi găsea alături de fiul său. în timp ce Petre, rămase de santinelă la uşă.

Pe pat zăce un om încă tânăr care privea înspăimântat în

lumina lămpii de buzunar. Nu-şi putea recunoaşte salvatorii, întrucât lumina prea tare a lanternei îl orbea.

Fără a spune un cuvânt George îi tăie repede legăturile în timp ce Farrow îi îndepărta căluşul. Tânărul respiră de câteva ori cu putere şi încercă să se ridice, ceea ce nu-i reuşi imediat. George trebui să-l sprijine.

- Cine sunteţi dumneavoastră ? Am descoperit nava naufragiată şi am căutat să salvăm supravieţuitorii. Cine v-a adus în situaţia asta ? îl chestionă Farrow.

- Îndepărtaţi vă rog puţin lumina, să-mi pot vedea salvatorii, deoarece mă credeam pierdut îi rugă tânărul exprimându-se în limba engleză. În orice moment, continuă el, vasul se poate rupe şi atinci m-ar fi înghiţit valurile. Asta voia să-mi facă diavolul ăla de Hsüing.

- Cine-i, Hsüing, ăsta ? Nu vreţi să ne relataţi totul mai în amănunt ? Mă numesc Farrow, căpitanul Farrow, poate aţi mai auzit de mine :

- Căpitanul Farrow ? Bineînţeles că am auzit de dumnea-voastră, domnule căpitan. Ah, atunci pot vorbi nemţeşte. De fapt, eu sunt german de origine, deşi m-am născut în Camerun. Scuzaţi-mă numai că nu m-am prezentat, sunt încă mult prea ameţit şi nu contam deloc pe salvatori. Mă numesc Fritz Lohmann şi sunt fiul căpitanului acestui vas. Cuterul aparţine tatălui meu.

George se uită întristat către tatăl său. Descoperiseră doar mai înainte pe căpitanul vasului, asasinat în cabina sa şi se părea că fiul său încă nu afiase trista veste.

Tânărul salvat observă îngrijorarea lui George. Înspăimântat apucă braţul căpitanului şi întrebă :

-Ce s-a întâmplat cu tatăl meu, domnule căpitan ? L-aţi găsit ? Nu cumva e... mort ?

Farrow dădu numai din cap. Tânărul Lohmann îşi îngropă faţa în palme şi izbucni într-un plâns cu sughiţuri.

Farrow şi George rămaseră însă liniştiţi la căpătâiul tânărului şi asteptară ca primul val de durere să se potolească. Apoi îl consolară:

- Fiţi tare, fiţi bărbat, domnule Lohmann. Din păcate nu se mai poate schimba nimic. Povestiţi-ne mai bine ce s-a întâmplat aici pe vas, poate că vom reuşi să-l răzbunăm pe tatăl dumneavoastră.

-Da, voi purta de grijă ca tatăl meu să fie răzbunat. Ştiu cine este răspunzător de moartea lui. În câteva minute o să-mi revin şi o să vă pot povesti totul. Vă rog numai să nu mă părăsiţi, nu mai am pe nimeni în care să mă pot încrede. Mama mea a murit încă în primul an al Războiului mondial.

Farrow îi făcu semn lui George şi părăsi cu el cabina. Petre rămase însă la uşă de pază, pentru a veghea asupra tânărului şi a iscodi mai departe pe coridor. Nu era deloc exclus ca asasinul să se afle încă pe vas.

Între timp George şi căpitanul Farrow pătrunseră în partea din spate a vasului. junseră până la magazie, dar aici totul era pustiu şi nu găsiră pe nimeni.

Din mulţimea lăzilor şi încărcăturii de tot felul din magazia de mărfuri, era uşor de dedus că vasul era pregătit pentru o lungă călătorie, dar care a fost întreruptă atât de tragic, tocmai la Capul Bunei Speranţe. După o jumătate de oră se întoarseră în cabina tânărului. Acesta îşi revenise între timp atât de mult, încât se ridicase din pat şi acum îi primea stând într-un fotoliu.

El îi mulţumi înc-odată căpitanului pentru ajutor şi se interesă numaidecât dacă vasul mai putea fi salvat. Căpitanul îl trimise imediat pe punte pe Petre pentru a vedea ce se mai putea face. Nava nu suferise prea mult de pe urma izbiturile valurilor, aşa adăpostită cum era şi chiar zdruncinăturile atât de de puternice de mai înainte păreau să fi slăbit. Petre îi primi între timp pe primul ofiţer Rindow însoţit de trei marinari care urmau să cerceteze partea din faţă a vasului.

- Aşa, domnule Lohmann, povestiţi-ne acum în detaliu ce s-a întâmplat de fapt în timpul călătoriei dumneavoastră. De unde veniţi în primul rând ?

- Din Benguela, domnule căpitan, din Africa portugheză. tatălui meu nu i sa mai încredinţat încărcături în ultimul timp. aparent din cauza vechimii vasului. În realitate, nu a mai primit nici o misiune fiindcă era de obârşie germană, iar englezii care au luat în posesie coloniile noastre, în decursul ultimului război, preferau desigur oamenii lor. Astfel încât tatăl meu trebuia să se orienteze corespunzător şi să încerce să-şi câştige traiul altfel.

Deoarece activam de mult în regiunea Africii, n-am mai vrut să revenim în Europa. Am sperat însă din tot sufletul ca să se schimbe între timp condiţiile impuse prin tratatul de pace şi să

reprimim cel puțin o colonie.

De aceea am căutat mai întâi să facem afaceri în Africa Portugheze.După tratative anevoioase, am primit de la guvernatorul regiunii misiunea de a transporta deținuți din Africa portugheză, exilați spre Australia. Am executat timp de doi ani, cu regularitate și punctual angajamentul nostru. Dacă nu aveam o încărcătură prea mare de ocnași, atunci puteam completa tonajul vasului cu mărfuri. Pe scurt, am lucrat astfel încât, guvernatorul a fost cât se poate de mulțumit. Vasul nostru își câștigase între timp renumele de "Corabia ocnașilor". Acum trei luni s-a îmbolnăvit subit bucătarul nostru și a trebut să-l internăm în spital. În locul său tatăl meu angajă un chinez, care spre mulțumirea tuturor, se dovedi un bun bucătar și mai ales că a cerut un preț foarte mic pentru serviciile sale. Eu nu prea aveam încredere în acest om. Aveam tot timpul impresia că lucra pe ascuns, în spatele tatălui meu, pentru a ațâța echipajul împotriva lui. În plină mare se produseră certuri și ciocniri între echipaj și noi, care alunecară de multe ori spre răzvrătire deschisă.

Tatăl meu însă, se pricepea întotdeauuna să domolească oamenii, pe cei mai răi îi debarca în portul imediat următor, dar fără să-i acuze, bineînțeles, oficial.

Am discutat adesea cu tatăl meu, încercând să-l lămuresc că în dosul tuturor acestor revolte, stătea numai Hsuing bucătarul nostru. El era acela care ațâța incontinuu oamenii și după părerea mea, urmărea niște scopuri bine determinate. Tata rădea întotdeauna respingând observațiile mele, susținând că Hsúing era un om absolut nevătămător, care n-ar întreprinde niciodată nimic contra noastră.

Acum opt zile am primit, din nou, un transport de patru deținuți. Concomitent am luat și mărfuri pentru a nu face călătoria asta lungă spre Australia cu cala goală. Printre deținuți erau doi oameni condamnați pentru omor și doi deținuți politici.

Pe ultimii doi nu-i consideram periculoși și de aceea aveau o mare libertate de mișcare la bordul vasului nostru.

Din potrivă, pe ceilalți doi, îi țineam în lanțuri și urmau să scape de ele de abia în Australia.

Eram deja de vreo două zile în larg, când am observat din nou, că domnea o stare de nemulțimire printre membrii echipajului. Câțiva marinari se îmbolnăviră și ne acuzau că boala

lor e urmarea tratamentului la care au fost supuşi, vreau să zic a meniului servit la bord. Eu şi cu tata am examinat bineînţeles mâncarea preparată de Hsúing, care se dovedi ireproşabilă, aşa că nu am avut ce-i obiecta. Pe când părăseam cabina bucătăriei m-am întors pe neaşteptate, surprinzând chipul schimonosit de ură al chinezului, care tocmai ridicase braţul. E de la sine înţeles că l-am atenţionat numaidecât pe tata, care la început nu voia să creadă. Calm şi blând ca un mieluşel, stătea acum bucătarul nostru în bucătăria lui manevrându-şi palele. L-am asigurat pe tata că nu m-am înşelat şi el mi-a promis că va da mai multă atenţie problemei. Voia să-l supravegheze pe ascuns pentru a constata dacă bănuielile mele au sau n-au temei.

Când sosi ora prânzului tatăl meu apăru el însuşi în sala de mese a echipajului şi luă masa împreună cu acesta. Nu era însă aceeaşi mâncare pe care o gustaserăm dimineţa, mirosea îngrozitor şi de-abia se putea înghiţi.

Tata convocă imediat pe bucătar în sala de mese, dar exact în acel moment izbucni furtuna. Năvălirăm cu toţii pe punte, pentru că aveam cu toţii o mulţime de lucruri de făcut, pentru a putea stăpâni cât de cât furtuna. Cu bucătarul ne puteam socoti pe urmă.

Dar vremea nu se îmbunătăţi, ba chiar dimpotrivă. Eram purtaţi acum cu pânzele întinse cu viteză tot mai mare pe întinderea învolburată de ape. O zi şi o noapte se scurseră, fără ca furtuna să se potolească. În dimineaţa următoare trebuia să depăşim Capul Bunei Speranţe. Ştiam că abia aici bântuia adevăratul uragan şi că ocolul Capului va constitui o grea piatră de încercare pentru noi. Conform contractului nu puteam ancora în nici un port decât în cel prevăzut şi de aceea eram siliţi să ne continuăm călătoria în ciuda furtunii. Primul nostru timonier, Peter Kiepers, era un om extraordinar. Ne puteam bizui pe el întrucât stăpânea meseria mai bine decât mulţi căpitani încercaţi. Cu mâinile încleştate pe cârmă, cu privirea aţintită înainte, părea întruchiparea zeului Neptun, stăpânitorul apelor. Numai cu forţa putea el fi despărţit de timona lui, pentru a se odihni câteva ore. Până acum nu se alăturase nici unei răzmeriţe şi-mi era ca un frate. Aici, chiar în regiunea asta, se petrecu nenorocirea. Urcam tocmai scăriţa care ducea spre punte când vasul se întoarse brusc într-o parte şi se năpusti cu viteză spre coastă.

veghe Kiepers Mă năpădi o spaimă gozavă când îl văzui întins, fără suflare, pe scândurile punţii. În acelaşi moment sosi la post al doilea timonier al nostru şi puse stăpânire pe cârmă. Dar în loc să se redreseze, vasul îşi continua goana fatală spre ţărmul stâncos.

Tatăl meu, nu era de găsit şi acum, vrând ne vrând, eram la comandă. Strigai timonierului să lase cârma, dar în loc de răspuns primii o remarcă grosolană, de undeva din spatele meu :

- O să te lăsăm pe tine, tinere !

În momentul următor, primii o lovitură din spate, în ceafă, care mă aruncă la pământ. Înainte de a-mi pierde cunoştonţa mi s-a părut că văd faţa schimonosită de ură a chinezului. M-am deşteptat din leşin de abia în această cabină. Eram legat fedeleş şi cu căluş şi de abia puteam să mă mişc. Ore întregi am zăcut aşa şi credeam că în orice moment vasul se va rupe. Suferii chinuri groaznice, în aşteptarea fără speranţă, şi nu credeam că mă va mai putea salva cineva. La un moment dat distinsei zgomote. Eraţi dumneavoastră domnule căpitan care tocmai cercetaţi vasul. Mai departe ştiţi şi dumneavoastră ce a urmat.

- Da, acum pot să-mi fac o imagine despre ce s-a întâmplat pe vas, răspunse căpitanul. Ticăloşii au avut ghinion, crezând că vor pute să ancoreze la ţărm, în acest mic golf, în speranţa de a-şi continua mai departe călătoria. Aveaţi mărfuri pe care intenţionau să le valorifice. Întreaga poveste arată ca o lovitură pirateresacă pe care furtuna a reuşit s-o zădărnicească, în parte. Vasul a nimerit între stânci şi echipajul a trebuit să-l părăsească. Probabil că aşteaptă acum, până se va fi potolit furtuna şi dacă vasul nu se rupe sau scufundă, să mai salveze ce se mai poate. În orice caz, ticăloşii îşi vor face apariţia. Din câţi oameni se compune echipajul, domnule Lohmann ?

- Unsprezece oameni, în afară de cei 4 ocnaşi, eu şi tatăl meu.

- Aşadar, în total cincisprezece oameni, dacă-i punem la socoteală şi pe Kiepers ? Nu-i aşa ?

- Exact domnule căpitan, dar vă înşelaţi presupunând că timonerul nostru li s-a alăturat, ei este de partea noastră.

- În acest caz, teamă mi-e că a şi fost omorât. Poate că l-au şi găsit oamenii mei, care cercetează în acest moment partea din faţă a vasului. Iată primul meu ofiţer, tocmai se îndreaptă spre noi!

Cap. II. UN ADVERSAR FĂRĂ SCRUPULE

Într-adevăr se auzeau paşi, de parcă cineva ar coborî scărița care ducea în interiorul vasului. George ieşi pe coridor şi-l introduse pe primul ofițer Rindow în cabină; acesta tocmai terminase de cercetat partea din față a vasului, dar nu descoperise nimic în plus, nu mai găsise nici o ființă omenească. Marfa din cală nu era atinsă, sau deteriorată în vre-un fel, atât că pe alocuri era deplasată de la locul ei din cauza zdruncinăturilor vasului.

De fapt răsculații desfăcuseră câteva pachete pentru a se aproviziona cu alimente.

- Arată de parcă răzvrătiții s-ar fi grăbit peste măsură şi n-au mai avut timp de nimic, domnule căpitan, a fost de părere Rindow. Poate că au de gând să revină în ipoteza că vasul nu se scufundă.

- Sunt de aceeaşi părere Rindow ! Între timp am aflat ceva, ce nu va trebui lăsat nepedepsit. Este vorba de asasinarea unui german, compatriot de-al nostru. În ce stare se găseşte vasul, este grav deteriorat ?

- Hagen, inginerul nostru, este deja la bord, şi tocmai îl cercetează, dar după părerea mea, cred că vom putea să-l punem pe linia de plutire. Bine înțeles că va trebui să instruim câțiva oameni de-ai noştri să-l conducă în cel mai apropiat port.

- Asta-i cel mai puțin lucru pe care-l vom face. O să-ți relatez mai târziu tot ce-am aflat în legătură cu vasul, acum ar trebui să ne îngrijim ca domnului Lohmann să i se servească un dejun mai consistent. Este foarte slăbit de suferințele îndurate, atât de multă vreme.

De asemenea trebuie să ne îngrijim de înmormântarea, tatălui domniei sale, germanul de care-ți vorbeam

Lui Fritz Lohmann i se redeşteptă durerea adâncă, auzind remarca căpitanului. Voia să-l vadă pe părintele său imediat şi dadu să se ridice. Farrow căută să-l rețină, dar tânărul scutură cu tristețe din cap.

- Nu vă faceți griji din pricina mea, domnule căpitan. Vederea tatălui meu nu mă va tulbura mai mult, voi căpăta însă curajul şi hotărârea pentru a merge până la capăt în a-i răzbuna nemeritatu-i sfârşit. Vă rog, permiteți-mi să rămân câteva minute singur cu tatăl meu !

Merse într-adevăr în cabina alăturată unde zăbovi cam vre-un sfert de oră. După care se întoarse, strânse mâna căpitanului, cu multă seriozitate şi recunoştință zicându-i:

- Puteți să contați de aici înainte pe veşnica mea recunoştință !

Înainte de a se întoarce căpitanul Farrow pe submarinul său, întocmi un proces-verbal foarte amănunțit despre starea vasului şi a celor întâmplate.

Acest lucru odată făcut, îi înlesnea lui Fritz Lohmann orice acțiune judecătorească ar fi întreprins în viitor asupra marinarilor săi răzvrătiți.

Dacă aceasta era şi intenția tânărului, căpitanul n-avea de unde să ştie, el se mărgini să constate înfrigurarea şi ardoarea din ochii tânărului naufragiat, de curând salvat. Vai de diavolul galben Hsuing, dacă ar fi căzut vreodată în mâinile lui răzbunătoare !

Se întoarseră împreună pe submarin, unde căpitanul se îngriji mai departe de condiția protejatului său. Mai întâi ordonă să i se servească o masă copioasă, apoi îl sfătui să se întindă câteva ore, pentru a fi în formă şi a putea lua parte, mai târziu, la expediția pe uscat pe care o intentiona căpitanul.

- Dacă netrebnicii de marinari răsculați, nu revin la bord până diseară, va trebui să le luăm urma pe uscat, îi lămuri el situația lui Fritz Lohmann. Poate că la noapte nu vom fi în măsură să dormim, de aceea propun să o facem cu toții acum.

- Dacă răsculații se întorc pe vas, vă rog să mă treziți imediat domnule căpitan, se rugă tânărul. Trebuie neapărat să-l prind pe diavolul ăsta galben, el mi-a omorât tatăl şi intenționa să termine şi cu mine.

Farrow încuviință. După ce se despărți de tânărul Lohmann epuizat, se hotărâ să se reîntoarcă la bordul vasului pentru a-l chestiona pe Hagen care între timp trebuia să fi terminat inspecția vasului. Câteva scânduri de pe puntea vasului se rupseseră rău dar oamenii lui Farrow erau în măsură să le înlocuiască. În afară de acestea vasul nu suferise nici o stricăciune mai serioasă.

-Problema care se pune, este cum să-l facem iarăşi să plutească, dragă Hagen ? După câte îmi dau eu seama, zace acuma bine înţepenit între stânci.

- Cred că voi reuşi s-o fac cu ajutorul submarinuulu nostru, domnule căpitan ! Mai întâi îmi voi trimite echipa de lucru în cala vasului pentru a putea lucra în linişte. Noi ar cam trebui s-o ştergem de pe aici pentru a nu stârni bănuieli şi a da posibilitate răzvrătiţilor să revină. Dacă ar zări picior de străin ar da bir cu fugiţii.

- Tocmai voiam să dau ordinul de scufundare, dragă Hagen. Dar vom rămâne pe aproape şi vom supraveghea cu periscopul atent coasta. Dacă o fi să apară "oamenii noştri", ne ridicăm repede la suprafaţă să-i înhăţăm.

-La rândul meu o să-mi însoţesc oamenii în cala vasului şi voi veghea dacă răzvrătiţii îşi fac apariţia. De asemenea va trebui să port de grijă ca tehnicienii noştrii să nu lovească prea vârtos cu ciocanele chiar în momentul în care marinarii navei se apropie.

- Atunci mă întorc pe submarin pentru a da ordinul de scufundare. George, ce preferi, vii cu mine sau rămâi pe vas ?

- Voi rămâne pe vas şi voi avea grijă de înmormântarea căpitanului. Vreau să aibe parte de un sicriu solid tată. Vom putea să-l îngropăm la noapte, undeva pe mal.

- Bine, atunci să rămână şi Petre aici, hotărâ căpitanul Farrow, care se urcă în bărcuţa de aluminiu văslind grăbit către submarin. Nu mult după aceea, Dox-ul se scufundă încetişor în imediata vecinătate a cuterului, doar periscopul se ridica din apă. dar de pe coastă nu putea fi văzut.

George, Petre şi inginerul Hagen, dispărură sub puntea vasului avariat. Curând liniştea şi dezolarea se aşternu pe puntea cuterului şi nimeni n-ar fi bănuit existenţa vreunei fiinţe omeneşti în măruntaiele sale, care mai şi lucra asiduu le reprarea lui.

Mai întâi se alcătui un sicriu încăpător pentru căpitanul decedat. George şi Petre supravegheau printr-o lucarnă împrejurimile şi desigur coasta stâncoasă, de unde puteau apare vizitatori. Trebuia făcut aceasta pentru a se putea avertiza la timp lucrătorii care munceau să oprească orice zgomot.

Spre seară şi-a făcut apariţia un marinar din echipaj. Apărut ca din senin pe creasta stâncoasă, spionă îndelung în jur şi apoi îşi dădu deodată drumul în apă.

Cu mşcări sacadate de înotător încercat se apropia tot mai mult de vas, pe care-l abordă după aproximativ 10 minute.

Cu apa şiroind pe el, zăbovi câteva secunde pe punte, examină încă o dată ţărmul lăsat în urmă şi dispăru pe scăriţa care ducea la cabina căpitanului Lohmann.

George-i făcu semn, celui mai apropiat camarad care încetă imediat lucru, urmat de ceilalţi. Nici un zgomot oricât de mic nu se mai auzea în interiorul vasului.

Cu atât mai mare a fost spaima intrusului care se văzu înconjurat din toate părţile de îndată ce pătrunse în cabina căpitanului Lohmann.

Îi scăpă numaidecât un blestem pe buze şi se pregăti de apărare. Păru apoi că recunoaşte uniforma lui Hagen şi a marinarilor săi. Se linişti dintr-o dată şi întrebă spre marea mirare a camarazilor :

- Aparţineţi unui vas de război domnii mei ! Văd că purtaţi uniforma germană. Slavă domnului, am crezut pentru o clipă că am nimerit în mâinile banditilor răsculaţi !

- Cine sunteţi dumneavoastră, îl întrebă Hagen ?

- Mă numesc Peter Kiepers şi sunt timonierul acestui vas, îi răspunse aceasta mult mai calm.

Între timp observă cadavrul căpitanului său şi excalmă îngrozit :

- Văd că am ajuns prea târziu şi-am tot sperat să-l pot salva ! Este mort şi fiul ?

- Fritz Lohman a fost salvat de noi, Kiepers, îi răspunse imediat George, care a făcut un semn camarazilor să-l elibereze pe timonier. Miraţi aceştia se supuseră şi chiar Hagen îl privi întrebător.

- Dl. Kiepers este singurul care a rămas credincios - căpitanului său, domnule Hagen. Fritz Lohmann ne-a spus totul. Acum îl vom ruga să ne povestească de ce s-a reîntors pe vas.

- Ştiam că atât căpitanul cât şi fiul său, zac aici în cabine legaţi fără putinţă de a se elibera, continuă timonierul. Şi pe mine m-au făcut prizonier şi poate că m-ar fi lăsat aici să mă înec pe punte unde zăceam fără cunoştinţă dacă n-ar fi avut nevoie de mine.

Cunoşteam regiunea foarte bine, ba am mai naufragiat odată cu un vas cu trei catarge. Ştiam unde este localizat primul

adăpost şi i-am condus pe derbedei într-acolo. E un adăpost micuţ, în mijlocul munţilor, ce se întinde ca o terasă înspre interiorul ţării. Nu mă întrebaţi însă cum arată acum această mică aşezare domnilor ! Localnicii au fost fie alungaţi fie ucişi. Femeile au fugit în munţi şi rabdă acolo de foame, întrucât nu doresc să fie văzute de nemernicii mei camarazi.

Casele au fost luate cu asalt de către aceştia, au fost omorâte animalele, care oricum mureau de foame. A fost ceva îngrozitor.

Mi s-a promis, de către diavolul galben Hsuing, care ne servea drept bucătar, drept răsplata, spânzurătoarea în faţa camarazilor mei; aceasta trebuia să fie un spectacol pentru dânşii de încheiere.

Diperarea îmi dădu puteri nebănuite, şi în cele din urmă reuşii săi rup legăturile. Uitaţi-vă la încheieturile mâinilor mele cum arată, acum după ce mi-am rupt bucăţile de sfoară cu care mă legaseră. N-am fugit însă imediat, ci am aşteptat un moment mai favorabil. În cele din urmă n-am mai răbdat şi am fugit în munţi. Bineînţeles că se luară toţi după mine, dar întrucât cunoşteam ţinutul mai bine decât ei, am reuşit să scap.

Credeam că, încă, căpitanul Lohmann şi fiul său se mai găsesc la bord, legaţi şi doream să-i salvez înainte ca vasul să se scufunde. După cum văd, am ajuns prea târziu.

- Răsculaţii o să apară în curând Kiepers, nu ştii cumva unde au rămas bărcile cu care au ajuns la mal? se interesă Hagen.

- Sunt ascunse între stânci, iar eu nu mi-am permis să mă folosesc de o barcă pentru că mi-ar fi luat prea mult timp. Dar dacă diavolii aceştia sosesc aici, fără îndoială că se vor folosi de bărci.- Să sperăm că aşa vor face. a fost de părere la rândul lui George . Mă bate gândul c-ar fi mai bine să fiţi văzut aici la bord. atunci vor crede cu siguranţă că sunteţi singurul supravieţuitor la bordul navei. Poate vor crede că şi tânărul Lohmann a murit. probabil sufocat.

- Domnule George, iată-i că au şi sosit, strigă Petre care spiona prin lucarnă. Stau la mal şi se uită încoace în timp ce alţii aleargă spre stânci, probabil să aducă bărcile. Marinarii din cala vasului se îmbulziră acum care mai de care să privească şi ei. Degeaba îi avertizară George şi Hagen. Bineînţeles că fură

descoperiți până la urmă și mateloții răzvrătiți dispărură cu iuteală după stânci.

-Am încurcat-o acuma, să vedem cum o mai dregem, izbucni Hagen înfuriat. Natural că trebuia să-i pice fisa oricui, când au răsărit atâta capete deodată lângă o fereastră ! Nici căpitanului n-o să-i cadă prea bine când va auzi de isprava făcută.

- Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, dragă Hagen şi n-avem ce-i mai face acum. O să vorbesc cu tata să facem la repezeală o mică trupă, care să facă o descindere în adăpostul banditilor, îl liniști George. Acolo au pustiit după bunul lor plac, aşa că acestor oameni trebuie să le venim de hac.

-Sunt de aceeaşi părere, dragă George. Îmi pare numai rău că eu nu mă pot alătura expediției de pedepsire, dat fiind rolul pe care-l am în repararea vasului. Cred că submarinul tocmai iese la suprafață și mai am impresia că tatăl dumneavoastră ştie deja tot ce s-a petrecut aici. De altfel nici nu era greu de dedus, dar poate că a văzut totul prin periscop.

George alergă pe punte şi-şi lăsă privirea în jos să lunece pe întinderea mării. Exact în acel moment apăru turnul Dox-ului deasupra apei şi chepengul se deschise. Căpitanul se interesă de-ndată ce se întâmplase cu adevărat, de ce banditii o luaseră la sănătoasa ?

George-i raportă de întâlnirea avută cu Kiepers şi de greşeala pe care o comiseseră cu toții. Farrow scutură numai capul supărat nu mai zise nimic . Sări el însuşi la bordul vasului şi mai ascultă înc-o dată relatarea timonierului Kiepers.

- Este necesar să plecăm cât mai curând spre adăpostul banditilor, nu trebuie să le lăsăm timp să-şi caute noi ascunzători în munți şi să câştige timp să-şi organizeze apărarea, a fost de părere Farrow.

Dacă se ascund undeva în inima munților există riscul de a nu-i mai găsi niciodată. Voi vorbi imediat cu Rindow şi doctorul Bertram, într-o jumătate de oră plecăm !

George era pentru plecare cu trup şi suflet. În mare grabă, împreună cu Petre, părăsiră vasul, pentru a organiza expediția de noapte de la bordul Dox-ului. Tânărul Lohmann a fost deşteptat şi înzestrat cu armament. După o cină consistentă, camarazii porniră la drum.

Se îmbarcară în două bărci de aluminiu și imediat ce au

ajuns la țărm au debarcat. Alături de căpitan, George, Rindow, Petre şi doctor mai luau parte la expediție încă cinci marinari Bineînțeles Lohmann nu voi să rămână pe submarin. Deşi vânătoarea care începea era dusă contra a 14 banditi, luând în considerare pe tânărul Lohmann şi pe timonierul Kiepers, erau inferior numericeşte acestora numai cu doi oameni. Întrucât erau foarte bine înarmați puteau face față banditilor.

- Mai întâi trebuie să trecem printr-un defileu, domnule căpitan. îi avertiză Kiepers care luase conducerea, Dacă banditii s-au barricadat acolo, n-o să ne meargă prea bine. Din fericire noaptea nu este departe şi dacă lucrurile stau aşa îi putem ocoli sau evita pe apărătorii defileului.

- Să ne împărțim astfel încât să nu putem fi atacați toți deodată în acelaşi timp. Să mergem unul în spatele celuilalt, iar marinarii noştrii să rămână ceva mai în urmă, căci de-acum putem să-i întâlnim pe banditi în orice moment, a fost de părere căpitanul Farrow.

- Tocmai aveam de gând să propun acelaşi lucru, întări Rindow. Cel mai bine ar fi să trimitem un cercetaş şau doi înainte pentru a observa regiunea şi a ne avertiza din timp. Pierdem cam mult timp aşa nici-vorbă, dar tot este mai bine, decât să cădem într-o capcană şi să ne trezim împuşcați din toate părțile.

- Tată, îmi iau eu cu Petre misiunea asta. Dacă nu vă dăm nici un semn deduceți că totu-i în regulă înaintea voastră, propuse George. Aş fi de părere să-l luăm şi pe Kiepers, el cunoaşte drumul foarte bine, chiar pe întuneric.

Farrow avu de gând să obiecteze, dar renunță ştiind prea bine că odată ce George îşi vâra ceva în cap nu era o treabă uşoară să-l faci să renunțe. Şi apoi n-ar fi lăsat niciunuia misiunea nu tocmai uşoară de a fi avangarda expediției şi a para primul atacul ce-i era hărăzit acesteia.

Îşi dădu încuviințarea mustruluindu-l însă pe Petre, să fie exrem de precauți şi să dea atenție oricărui lucru ivit pe parcurs, oricât de neînsemnat ar fi părut.

De abia se-ndepărtaseră puțin George, Peter şi Kiepers, că întunericul cuprinse regiunea. Aici în defileu era aşa de întuneric că abia de puteau vedea la trei paşi în jur.

Lui George îi convenea de minune situație, acum nu mai putea fi văzut aşa uşor, deşi ce-i drept, nici el nu-şi mai putea distinge adversarii. Spera însă că aceştia să se trădeze prin ceva.

- Încet și cu prudență, înaintau pas cu pas. Pătrundeau din ce în ce mai adânc în defileu și Kiepers tocmai îi avertiza că urmează o zănoagă, un fel de căldare în mijlocul defileului, când marșul lor a fost întrerupt brusc. La circa 15 metri înaintea lor răsună o împușcătură. George auzi vâjâitul proiectilului care-i trecu destul de aproape pe deasupra capului.

- Trebuie să ne întoarcem domnule George șopti Petre. Înaintea noastră sunt banditii, care trebuie să ne fi observat. Ei, iată, a doua salvă.

Din nou vâjâi un glonț, pe lângă ei și George își dădu seama că nu mai era vorba, să-și continue marșul. Nici nu avea chef să se întoarcă cu coada între picioare, așa încât îl întrebă pe Kiepers, în șoaptă, dacă nu există o cărăruie pe unde ar fi posibilă o manevră de învăluirea banditilor.

- Prea exact nu cunosc nici eu regiunea, domnule Farrow, dar am observat azi dimineața atâtea crăpături în stânci și adâncituri cu posibilități de acces, încât problema se pune de a le găsi pe cele potrivite. Poate ne reușește să ne cățărăm în vârful stâncilor cele mai înalte, de unde îi putem ține pe atacatori în șah.

- Atunci, e neapărat necesar ca tata să fie înștiințat. Vreți să luați dumneavoastră misiunea aceasta, domnule Kiepers ? întrebă George. Eu voi încerca să urc stâncile cu camaradul meu. Spune-le să nu vină imediat încoace, deoarece s-ar putea ca în acest caz, banditii să aprindă un foc, pentru a-i vedea și astfel ne-ar zări întâi pe noi.

- Mă voi întoarce, bineînțeles, domnule Farrow, dar vă spun drept, consider acțiunea dumneavoastră prea riscată. În primul rând nu știți dacă veți răzbate până sus și apoi chiar dacă o veți face cine știe ce primire veți avea de la adversarii noștri, care pot fi sus.

Poc ! Poc ! Din nou țiuiră două gloanțe în direcția cercetașilor. Se pare că banditii și-au dat repede seama de amplasamentul acestora, întrucât gloanțele trecură și mai aproape. În mare grabă se adăpostiră în dosul stâncilor pentru a nu fi nimeriți întâmplător de un glonț rătăcit. Căpitanul Farrow și oamenii săi, auziseră și ei împușcăturile și se apropiau de ei cu destulă prudență. După ce Kiepers se întoarse și a făcut câțiva pași înapoi, se și ciocni cu căpitanul. Îi împărtăși imediat planul lui George.

Nu știu dacă a procedat bine, se adresă acesta îngrijorat lui Rindow care-i stătea alături. Kiepers are dreptate. Dacă banditii aprind

focul, pot fi lesne descoperiţi. Noi între timp trebuie să stăm inactivi şi să aşteptăm să vedem dacă va reuşi George să treacă de puşcaşii banditilor.

- N-ar fi mai bine să facem un ocol la rândul nostru, domnule căpitan ? întrebă doctorul Bertram. Ce-ar fi dacă am lua-o prin partea dreaptă a defileului, oricum George pare să şi-o fi ales pe cea din stânga. Sus, deasupra stâncilor, nu cred totuşi să fie unul din oamenii lor, cu condiţia să acţionăm numaidecât. Pe de altă parte îmi pare că urcuşul pe partea stângă este destul de uşor de realizat !

- De acord. Am putea s-o facem dar... Căpitanul Farrow a fost întrerupt brusc. Deasupralor se dezlănţui larmă şi imediat după aceea se auzi o bubuitură puternică. Repede săriră cu toţii în lături, nici o secundă prea devreme. Bucăţi grele de stânci trecură năvalnic pe lângă ei şi se sparseră la sol.

- Indivizii pândesc colo sus, şi norocul nostru este că s-a întâmplat noaptea, altfel nu ne-ar fi mers prea bine remacă căpitanul. Să sperăm că George va ajunge şi el sus şi nu se va întâlni cu santinele pe drum. Haideţi să ne retragem acum, banditii ne urmăresc, văd mai încolo o cărăruie.

- Trebuie să ne împărţim din nou, domnule căpitan, propuse Rindow. Mă gândesc să pornesc cu grupa mea mai departe în defileu, şi să încerc să ajung pe înălţimi. Dumneavoastră, cu oamenii rămaşi, să-i atrageţi şi să-i momiţi cumva pe banditi. Dacă vă reuşeşte manevra şi aceştia se vor precipita spre dumneavoastră, atunci poate voi reuşi să ajung şi eu neobservat sus.

- Dar cum veţi şti în ce parte, dreapta sau stânga se ascund duşmanii, dragă Rindow ? De aici chiar că nu putem să ne dăm seama. Oricum luaţi partea din dreapta în timp ce eu voi încerca să-i atrag încoace.

Din nou căzură bucăţi mari de stâncă de sus. Rindow se folosi de acest divertisment să pătrundă adânc în defileu. Din fericire acolo sus domnea un întuneric atât de adânc, încât de-abia se putea vedea la câţiva paşi.

După ce parcurse cam 15 metri în interior, Rindow dădu ordin să înceapă ascensiunea peretelui de stâncă. El însuşi dădu exemplu şi păşi primul, urcând din ce în ce mai sus.

Ieşindurile de stâncă îi oferiră o scară naturală şi, după zece minute, găsi o cărare care continua de-o parte şi de alta, spre dreapta şi spre stânga de-a lungul peretelui stâncos. Aici trebuia

să se întâlnească cu banditii care se găseau de această parte a defileului.

Între timp, găsiră şi George şi Petre o cărăruie care ducea de-a lungul peretelui de stâncă, la o înălţime de circa 20 de metri.

Chiar în clipa în care Petre intenţiona să păşească ultimul, pe potecă se năpusti o arătare dintr-o parte a acesteia, atacându-i cu strigăte de furie pe cei doi camarazi. George însă veghea; pumnul său repezit cu precizie îl nimeri pe individ chiar în bărbie, făcându-l să se clatine.

Înainte de a putea interveni şi Petre în luptă, agresorul se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă cât îl ţineau picioarele. Acum, după luptă, din profil distinseră clar că era vorba de un chinez.

- Este Hsuing, dacă-l prindem, putem pune mâna şi pe restul bandei. Fără a mai aştepta răspunsul lui Petre, se luă după chinez. În fugă trebuia de asemenea să fie foarte atent, întrucât poteca se îngusta pe alocuri atât de mult, încât era de câteva ori să se prăbuşească, dacă nu s-ar fi apucat în ultima clipă cu mâinile de colţurile zimţate ale peretelui de stâncă. Fugarul, însuşi trebuia să fi parcurs anterior acelaşi drum şi asta dovedea o bună cunoaştere a locurilor. Tot mai des dispărea din câmpul vizual al lui George, apărea apoi din nou pentru un scurt timp, sfârşind prin a dispare cu totul.

Petre îl ajunse în curând pe tânărul său prieten şi stăpân, şi acum lua parte la vânătoare. Chinezul însă nu mai era de văzut pe nicăieri, probabil că între timp să se fi pus la adăpost. Câteva împuşcături răsunară de jos şi gloanţele şuierară destul de aproape de cei doi, nimerind stâncile. Aici sus, ofereau fără doar şi poate o ţintă mult mai bună decât jos, şi era necesar să se pună la adăpost dacă nu doreau să fie nimeriţi.

- Chiar că nu mai ştiu ce-i de făcut Petre, scrâşni George furios într-un moment de pauză a împuşcăturilor. Aici nu mai putem să rîmânem dacă nu dorim să devenim o ţintă prea uşoară pentru inamicii. Camarazii nu pot nici ei înainta, fără să aibă de luat în considerare eventuale pierderi. Nu ai auzit cum s-au prăvălit câteva bucăţi mari de stâncă, de aici, de sus ? Probabil că Hsuinga fost autorul şi-mi pare cu atât mai rău că nu l-am putut prinde.

- Domnule George, dacă ne lăsăm jos şi ne târâm pe potecă, nu cred că ne pot distinge siluetele de jos, dacă vom

ajunge la capătul zănoagei, vom găsi noi o modalitate de a coborî.

- Bine Petre, aşa să facem. Eu o iau înainte, dar tu urmează-mă îndeaproape, pentru a rămâne împreună.

George se lungi pe burtă şi începu târâşul. De jos nu putea fi zărit deşi între timp răsărise luna. Din fericire aceasta lumina cealaltă parte a defileului lăsând-o pe aceasta în penumbră.

De cealaltă parte a defileului, era însă echipa lui Rindow, formataă din el şi doi oameni. Acum au fost văzuţi de jos, la lumina lunii, şi imediat urmă o salvă ucigătoare, care precis ar fi făcut victime dacă Rindow şi însoţitorii nu s-ar fi lăsat la rândul lor pe vine, căutând adăpost. De jos se putea crede că au fost atinşi de gloanţe şi agresorii scoaseră chiote de bucurie.

Pe când atenţia generală era îndreptată pe partea lui Rindow, George profită şi exploată în folosul său situaţia. În mare grabă se târî mai departe şi se găsea acum chiar deasupra banditilor. Putea cu uşurinţă să-i nimerească pe aceştia, dar întrucât defileul se găsea încă în întuneric, decise să se târască până la capătul zănoagei pentru a coborâ iarăşi în defileu.

După un sfert de oră îşi atinse scopul. Găsi locul potrivit pentru a putea coborî.

Din spirit de prevedere Petre rămase sus să vegheze, ca nu cumva coborând amândoi să se trezească între focurile banditilor care i-ar fi surprins întâmplător.

Coborârea dură ceva mai mult decât urcuşul. George trebui mai întâi să-şi găsească un punct de sprijin, înainte de a-şi propti mai bine piciorul. În orice moment se aştepta să fie văzutde jos, dar din fericire totul rămase liniştit şi tăcut.

"Se găsesc la intrarea în defileu, îi trecu prin minte lui George când nu mai era decât la câţiva metri de sol. O să-l aştept aici pe Petre, apoi împreună o să încercuim intrarea unde păzesc banditii şi o să-i luăm în foc încrucişat. Să vedem ce-or mai face."

Doar trei metri mai erau până jos, când piciorul îi lunecă deodată. Punctul de sprijin pe care-l căuta instinctiv cu piciorul se rupse sub greutatea lui şi se prăbuşi şi el de la acea înălţime. O grămadă de pietre îl urmară făcând un zgomot îngrozitor.

După ce se ridică, George se grăbi să ajungă cât mai repede la capătul văii. În clipa în care parcurgea ultimii metri, răsăriră în dreapta şi în stânga lui figuri ameninţătoare, ce doreau să se arunce asupra-i. Dar el, se întoarse pe călcâie, îşi smulse

concomitent pistoalele din cingătoare şi deschise focul asupra atacatorilor.

Câţiva dintre aceştia se prăbuşiră la pământ, alţii scoaseră strigătr de durere ţinându-se cu mâinile de burtă sau picioare. În acelaşi moment deschie focul de sus şi Petre care-şi credea stăpânul în primejdie. Nu avea o ţintă clară, dar bănuia de unde veniseră atacatorii. Pe George nu-l putea nimeri întâmplător, deoarece se afla chiar sub el şi era la început protejat de stânci. Salvele conjugate ale lui George şi Petre îi puseră pe banditi în mare încurcătură. Unii zăceau deja la pământ împuşcaţi, alţii erau răniţi, iar alţii o luară la fugă de-a curmezişul zănoagei ca să se pună la adăpost de cealaltă parte. O voce mai puternică strigă ceva fugarilor, apoi se auzi o înjurătură. posibil drept răspuns la aceea că goanei banditilor nu i se putu pune capăt.

George îşi reîncărcă la iuteală ambele pistoale. Aşteptă până i se alătură şi Petre. Singur nu dorea să plece în urmărirea banditilor. Apoi intenţiona să-l anunţe şi pe tatăl său de desfăşurarea evenimentelor, altfel acesta va aştepta zadarnic în defileu, deşi nu se mai zărea picior de bandit.

Tocmai când şi-a făcut apariţia Petre, apăru din parte opusă şi Rindow cu marinarii săi, care făcuse şi el primejdioasa coborâre în "căldare", dar ajunsese prea târziu pentru a mai lua parte la luptă.

Se hotărâră pentru trimiterea unui marinar, care să-i dea veste căpitanului. Între timp, George şi Petre cercetară pe cei rămaşi pe câmp. Trei banditi fuseseră ucişi şi un al patrulea atât de grav rănit că de-abia îşi mai recăpătă pentru câteva momente conştiinţa. Răniţii nu fuseseră nici ei în stare să fugă.

- Ei, da ştiu că aţi făcut nitică curăţenie printre nemernici, domnule Farrow, spuse Rindow. Dar aţi trecut prin momente deosebit de grele. V-au atacat cu toţii deodată ?

- Aşa se pare, domnule Rindow, de fapt nici n-a trebuit să ţintesc. a fost deajuns să apăs numai pe trăgaci şi fiecare glonţ se pare că şi-a atins ţinta.

- Bine că s-a întâmplat aşa şi nu viceversa. Dacă banditii ar fi tras primii, nu v-ar mai fi rămas timp pentru a apăsa pe trăgaci. Dar iată că vine şi tatăl dumneavoastră. Şi acum să vedem cum facem să ne îngrijim şi de restul bandei.

Căpitanul Farrow a fost repede pus în cunoştinţă de cauză de către George, care-i povesti cele întâmplate. Când îi povesti de

Hsuing pe care-l întâlnise pe potecă, tânărul Lohmann păşi înainte şi-l rugă pe căpitan să-i permită să păşească în fruntea expediţiei. Răzbunarea spuse el,îi aparţinea şi i-ar fi părut rău dacă altcineva i-ar fi luat locul atunci când va veni clipa înfruntării decisive cu chinezul.

Căpitanul Farrow încuviinţă, dar îl sfătui să nu fie necugetat în acţiunile sale viitoare pentru a nu cădea el însuşi ca victimă banditului galben.

Cap. III. FERMIERII ÎNDÂRJIŢI

Zănoaga, sau aşa zisa "căldare" a defileului să tot fi avut o sută de metri. Pereţi de stâncă înalţi o străjuiau din toate părţile. Era prevăzută cu două ieşiri, una prin care camarazii noştrii tocmai intraseră şi cealaltă, prin care marinarii răsculaţi o folosiseră pentru a fugi.

Kiepers îi lămuri că pereţii de stâncă ai defileului erau atât de înalţi şi de abrupţi încât nici un om nu se putea ascunde acolo şi cu atât mai puţin să opună o rezistenţă.

Principalul pericol la care membrii expediţiei se puteau aştepta erau nesfârşitele sinuozităţi şi curbe pe care acest vast defileu le prezenta.

Dacă banditilor le dădea în gând să se ascundă undeva în dosul acestora le putea provoca o mare surpriză şi nu puţine daune.

Farrow însă nu voi să se mai gândească la asta. În mare grabă străbătură întreaga "căldare", implantantă aici de mama natură şi nu mult după asta se găsiră în faţa celei de a doua ieşiri. Spre mirarea camarazilor nici aici nu dădură peste banditi. probabil că spaima şi groaza de atacul neaşteptat cu consecinţe nefaste pentru ei a fost mai mare decât autoritatea lui Hsuing care voia să-i reorganizeze în eventualitatea unui nou asalt.

Cu prudență pătrunseră tot mai adânc în defileu, cu opriri la fiecare curbură ce putea deveni periculoasă. George și Petre se strecurau de fiecare dată înainte, ca un fel de avangardă responsabilă de securitatea expediției. Cercetau cu atenție fiecare colțișor și abia după reîntoarcerea lor marșul reîncepea. Până acum nici picior de dușmani.

Căpitanul Farrow ajunse până la urmă la convingerea că nici nu-i vor întâlni până la mica așezare de fermieri menționată de Kiepers, unde aceștia intenționau poate să se întremeze și să organizeze o rezistență mai serioasă. Nu era exclus să fi părăsit această ultimă redută și să-și fi căutat scăparea în munți. După aproximativ o oră de mers anevoios, cu dese opriri ajunseră însfârșit în micuța localitate. Aceasta era plasată într-o vale destul de mare care oferea teren foarte rodnic la prima vedere, cu suficientă verdeață pentru animale.

În jurul unui lac micuț, erau amplasate câteva clădiri de locuit și grajdurile aferente pentru animale. Totul făcea la prima vedere o impresie atât de pașnică, încât nimeni n-ar fi crezut că, nu demult, fermierii fie că au fost uciși, fie au fost alungați, așa cum rezulta foarte clar din istorisirea timonierului Kiepers.

Farrow înaintase în vale vreo 50 de metri, apoi se opri preț de câteva minute împreună cu tovarășii săi, pentru a examina mai în voie. Razele luminoase ale lunii făceau vizibile aproape fiecare colțișor și nimic nu părea ascuns sau misterios aici.

- Cu siguranță că banditii nu mai sunt aici, domnule căpitan. Se pare chiar că nu-i țipenie de om pe aici, în întreaga vale, propun deci să ne continuăm drumul, opinie doctorul Bertram.

- Nu știu dar am senzația că sunt atras într-o capcană, răspunse acesta. Chiar această liniște binecuvântată nu-mi miroase bine, dumneavoastră, nu vă spune nimic aceasta, dragă doctore ?

Din toate casele, de îndată ce căpitanul își termină vorba, ca la comandă, porni acum o salvă. Farrow fu atins superficial la braț și se aruncă imediat la pământ, gest urmat de toți camarazii.

- E rănit cineva ? se interesă imediat Farrow. Răsuflă ușurat când toți până la unul îi raportară că n-au fost atinși.

- Banditii s-au baricadat în case, așa că nu se mai poate să stăm aici spre a le oferi o țintă sigură. Par să fie aprovizionați din belșug cu arme și munitii și știu cum să le folosească, își exprimă părerea Rindow.

- Asta mă miră, replică căpitanul. La început au fost niște țintași foarte proști, și acum după un ceas au devenit trăgători de elită. Sigur că trebuie să ne retragem, altfel vom suferi pierderi inutile. Căpitanului Farrow îi căzuse de pe cap chipiul, fără a băga de seamă. În șoaptă, dădu semnalul de retragere, înapoi în defileu. Întocmai ca indienii se târâră îndărăt în timp ce erau ținuți sub foc continuu.

În sfârșit, se putură ridica din nou în picioare și Rindow izbucni furios :

- Acești inidivizi par să se fi luminat între timp. Fiecare împușcătură își caută ținta sa. Știu probabil că-i vorba de viața lor, dacă ne cad în mână !

- Cred mai degrabă, dragă Rindow că nici nu avem de face cu banditii, a fost de părere căpitanul. Mi se pare că avem de -aface cu fermierii alungați care s-au întors la casele lor și acum ne-au luat drept banditi !

- Pe toți dracii, domnule căpitan, să știți că aveți dreptate îi scăpă doctorului Bertram. În timp ce banditii se apropiau de coastă, fermierii și-au ocupat din nou casele. Dar mă mir cum de banditii care au trecut pe aici n-au fost întâmpinați cu salve înaintea noastră, căci nu cred să fi auzit vreo împușcătură.

- E posibil ca aceștia să fi observat schimbarea și să fi ocolit valea printr-o parte sau alta, explică căpitanul. În orice caz se impune să luam neapărat legătura cu locuitorii regiunii.

- Tată, propun să mă târăsc până la ei și să lămuresc situația. Nu cred să fie cine știe ce pericol și apoi mă va însoți și Petre, se oferi George.

- Bine George. Fă-o ! Dar fi prudent totuși. Să rămâi tot timpul acoperit, nu știm cu certitudine dacă nu sunt cu adevărat banditii baricadați acolo.

George se pregăti să pătrundă din nou în vale. Se lăsă la pământ și-și reîncepu mersul, târându-se în umbra înaltilor pereți de stâncă, urmat îndeaproape de Petre, care nu voia să-și lese tânărul stăpân nici un minut singur.

De îndată ce tânărul ajunse în valea de-abia părăsită, a făcut un ocol spre dreapta și continuă târâșul la poala stâncilor. Aici terenul îi oferea protecție maximă și nu putea fi fi văzut deloc din interiorul caselor. Fermierii supravegheau cu siguranță numai intrarea în defileu, pe unde era de așteptat să se întoarcă banditii.

George voia să să facă un ocol mai mare în jurul caselor și

să aştepte o ocazie favorabilă. pentru a intra în una din case dintr-o altă direcţie. După ce parcurse târâş o parte din drum a considera că se poate ridica puţin, dar păstrând poziţie de aşteptare, pe jumătate aplecat.

Petre făcu acelaşi lucru. În case nu ardea nici o lumină, numai din când în când scăpăra ceva pe la ferestre. Era doar lumina lunii care se reflecta pe luciul metalic al armelor pe care fermierii sau banditii le ţineau în mâini.

După o jumătate de oră George înconjurase deja aproape jumătate de vale. se afla acum pe partea opusă de unde apăruseră camarazii la început şi-acum trebuia să încerce să se apropie de case. Pentru a reuşi aceasta trebuia din păcate să străbată o suprafaţă plană intens luminată de lună.

- Mă voi apropia deschis. şi la vedere de case, Petre şi în semn de pace o să-mi flutur batista mea albă. propuse George în sfârşit. când îşi dădu seama că nu există altă ieşire. Fermierii nu vor trage într-un om care se apropie neînarmat şi cu intenţii paşnice.

- Poate că totuşi se găsesc banditi adăpostiti acolo. domnule George. pe ăştia nu-i va deranja deloc batista albă ca semn al păcii, întrucât ştiu ce-i aşteaptă. Poate ne reuşeşte totuşi să ne apropiem neobservati

- Pe acestă noapte clară, cu o astfel de lună plină, este cu desăvârşire exclus. Oricum, poate că mulţi din ei au adormit, dacă au văzut că ne-am retras.

- Dacă încep să tragă putem noi să tot agităm batistele. domnule George. Aş fi totuşi de părere să încercăm să ne târâm pân-acolo.

- Bine Petre, dacă tot crezi că se ating banditi pe acolo. atunci evident că-i mai bine. Să încercăm, dar s-o facem cât mai incet pentru a nu provoca cel mai mic zgomot, care ne-ar putea da de gol.

Amândoi se lungiră iarăşi la pământ şi continuară şi mai încet târâşul. apropiindu-se tot mai mult de zidurile caselor. Întrucât iarba părea să fi crescut destul de înaltă în valea asta, le reuşiră să nu bată la ochi. cel puţin la început. dar nu-i vorbă că se mişcau şi foarte încet. pentru a nu provoca o mişcare prea bruscă a firelor de iarbă. Se apropiau din ce în ce şi mai aveau poate 50 de metri de parcurs. când răsună deodată o împuşcătură din

direcţia caselor.

În acelaşi timp George şi Petre auziră o voce sonoră care împărţea ordine din una din case.

- Acum trebuie să să ne arătăm, a fost de părere George exact când o adevărată ploaie de gloanţe a început să cadă în jurul lor. Repede îşi luă batista şi începu s-o agite ca pe un steag în aer. Salva încetă tot atât de brusc cum începuse şi "vocea" ce dăduse comanda se făcu auzită.

- Ce vreţi, nu negociem cu banditii. Dacă vreţi să atârnaţi de primul copac, spânzuraţi pentru faptele voastre, poftiţi încoace !

- Nu venim cu intenţii ostile. Suntem în căutarea banditilor, care presupunem c-au ocupat această aşezare, răspunse George.

Câteva momente dură tăcerea, apoi fură poftiţi de aceeaşi voce poruncitoare să se apropie. George îi urmă sfatul, ţinând tot timpul batista, solul păcii în mână, fluturând-o spre case. În grabă se apropie şi Petre şi în scurt timp se aflau în faţa primei case din şir. O uşe se deschise exact în acelaşi timp şi două siluete zdravene îi întâmpinară. Amândoi oamenii erau înarmaţi cu carabine şi-i examinau acum pe cei veniţi cu toată atenţia.

- Dar ăştia-s tocmai indivizii care voiau să ne atace, adineauri fu de părere unul din ei, îi recunosc după uniformă ! Nemernicilor mai aveţi îndrăzneala să apăreţi aici ? Şi ameninţător îşi ridică arma îndreptând-o asupra lui Petre.

- Opriţi-vă domnilor ! Faceţi o mare greşeală, v-am spus că noi înşine suntem în urmărirea banditilor, continuă să le explice George aparent netulburat.

- Asta-i o înşelăciune, voiţi numai să ne atrageţi într-o nouă capcană îşi continuă vorbitorul ideea. De ce v-aţi târât atunci, puteaţi să veniţi direct înspre noi, la vedere, dacă nu aveaţi nimic de ascuns.

- Pentru că dumneavoastră aţi tras primii, atunci când noi am pătrns în vale. Tatăl meu aşteaptă acolo la intrarea în defileu ca să-i dau de veste. Credeţi că aş fi îndrăznit să apar, dacă îmi era frică de dumneavoastră ?

George vorbise atât de calm încât ambii fermieri amuţiră. Începură să se sfătuiască în şoaptă, apoi îl invitară pe George şi pe Petre înăuntru, prin vocea celui care luase primul cuvântul. Îi avertizară însă să nu atingă armele, întrucât vor fi împuşcaţi pe

loc. În ciuda avertismentelor George îşi duse fulgerător ambele mâini la cingătoare, înainte ca fermierii să poată manevra carabinele într-un fel, scoase ambele pistoale le îndreptă spre aceştia şi... le lăsă să cadă la picioarele lor.

- Mă credeţi acuma că am venit cu intenţii paşnice ? întrebă ei cu glas ridicat.

Unul dintre fermieri se aplecă şi ridică pistoalele. Între timp şi Petre îşi aruncase înaintea acestora armele.

- Haideţi în casă, să vedem ce vreţi de la noi, repetă unul din fermieri invitaţia. Încet George păsi înăuntru trecând pe lângă cei doi fermieri care stăteau în prag Adunaţi într-o cameră mare, stăteau opt bărbaţi şi câteva femei, care îi priviră cu vădită duşmănie. George salută adunarea aceea şi se adresă primului bărbat cu care vorbise la început şi care rămăsese la urmă şi acum tocmai zăvora uşa:

- Mă numesc George Farrow şi sunt fiul căpitanului Farrow, poate că numele acesta vă este cunoscut domnii mei ?

- Farrow ? Căpitanul Farrow ? Numele acesta păru să facă oarecare impresie în această încăpere. Se pare că până şi în coloniile acestea nu erau complet necunoscuţi. Dar bineînţeles n-aveau de unde să ştie dacă este adevărat. De aceea George îi arătă un act doveditor, pe care obişnuia să-l poarte totdeauna asupra lui. Acesta-l examină cu atenţie după care îi întinse prietenos mâna lui George.

- Într-adevăr prieteni, numele său este George Farrow şi pare a fi fiul căpitanului Farrow, se pronunţă el acum. N-aveam de unde să ştim şi cu atât mai mare este bucuria noastră să vă putem saluta în mijlocul nostru. Am suferit pierderi grele după ce am sărit în ajutorul unor aşa zişi naufragiaţi. Trei din tovarăşii noştri au fost împuşcaţi, întrucât s-au opus banditilor.

- Ştiu, domnilor. Asta e şi scopul vizitei noastre aici, să-i pedepsim pe ticăloşi. Sunt marinari răzvrătiţi de pe un vas şi căpitanul acestuia a fost asasinat tocmai de dânşii. Sunt conduşi de un chinez şi au fost aţâţaţi tocmai de acesta.

- Aşa este, tocmai chinezul ne-a împuşcat camarazii, izbucniră din toate părţile vocile fermierilor. Unde se află nemernicul ?

- Am crezut că-i vom găsi aici, i-am urmărit de la ţărm încoace, după ce au încercat să jefuiască vasul. La început am

crezut că s-au baricadat în case.

- Şi noi, la rândul nostru, am crezut că sunteţi tocmai banditii, râse unul din fermieri. Spuneţi că tatăl dumneavoastră se află la ieşirea din defileu. Nu vreţi să-l strigaţi domnule Farrow ? Iată pistoalele dumneavoastră, nu trebuie să umblaţi neînarmaţi atâta timp cât banditii nu sunt făcuţi nevătămători.

- Petre, cheamă-l pe tata, eu voi rămâne aici. Dar celelalte case nu sunt locuite ?

- Nu domnule Farrow, am preferat să fortificăm numai această casă, întrucât este mai înaltă decât celelalte. Pe de altă parte de aici avem o perspectivă mai largă asupra întregii văi.

Între timp Petre părăsise casa. Oamenii nu slăbiră de loc veghea în timpul acestei convorbiri şi erau foarte atenţi la ce s-a întâmpla afară. După ce Petre se -ndepărtă, priviră în urma lui. Văzură cum după câteva sute de metri acesta ridică braţele şi făcu semn spre intrarea în deffileu. Îndată apărură camarazii şi-i ieşiră în întâmpinare.

Pe când il întâmpinau, acesta le povesti pe scurt tot ce se întâmplase şi, împreună, se îndreptară spre case, unde după câteva minute fură întâmpinaţi cu prietenie.

- Era să înfăptim o mare nenorocire domnule Farrow, luă acum cuvântul bătrânul fermier care părea să fie purtătorul de cuvânt al locuitorilor de aici. Ne pricepem să tragem cu puşca şi numai din fericire, nimeni dintre oamenii dumneavoastră n- fost nimerit.

- Ne-am dat seama imediat că n-au fost salvele banditilor, le explică acum Farrow. Am înţeles că-avem de-aface cu oameni care ştiu să mânuiască arma. De aceea n-am răspuns cu foc şi am preferat să trimit pe fiul meu, pentru a lua legătura cu dumneavoastră. Şi se pare că a reuşit.

- Şi a făcut-o foarte bine chiar. Pe altul l-am fi împuşcat cu siguranţă, căci n-aveam de unde şti că se mai aţin şi astfel de oameni în ţinuturile astea, părăsite de Dumnezeu.

- Dar unde pot fi banditii domnilor ? i-am urmărit prin defileu, am avut un schimb de focuri cu ei chiar în zănoagă şi de-abia aici în cel de al doilea defileu le-am pierdut urma. Trebuia doar să treacă prin valea asta !

- Este exclus, întrucât am vegheat tot timpul, răspunseră fermierii. De sus din munţi am reuşit să ţinem întrega aşezare sub

observație. L-am urmărit cum se îndreaptă spre coastă şi-am sperat să nu se mai întoarcă. De aceea am reocupat şi fortificat această casă. Până acum n-am văzut picior de bandit şi este imposibil să fi trecut pe aici fără să fi observat, mai ales c-am stat tot timpul la pândă şi avem ochii foarte ageri.

- Dar tunci unde se pot ascunde ? Este exclus doar să se fi putut cățăra până în vârful stâncilor.

- Ştiți, există într-adevăr un loc în defileu unde s-ar fi putut ascunde domnule Farrow, dar ar fi trebuit să aibe cu adevărat un noroc porcesc să-l găsească. O potecă îngustă duce de fapt, până sus în vârf şi apoi de cealaltă parte a muntelui, până jos Odată ajuns jos te afli în cea de a doua vale, foarte roditoare și ea, dar neînsemânțată. Noi am ridicat acolo numai niște grajduri, unde intenționam să păstrăm nutreț pentru vitele noastre.

- Dumnezeule, dacă banditii ajung acolo, atunci locul nostru secret de depozit este deconspirat, strigă deznădăjduit un fermier tânăr. Toți îi făcură semn să tacă. Căpitanul îi văzu însă, râse bine dispus şi urmă apoi:

- Domnii mei, veți fi auzit poate multe despre mine, şi ştiți desigur că sunt în stare să păstrez un secret, atât eu cât și oamenii mei. Trăim singuri şi nu intenționăm să forțăm secretele altor oameni. Dacă nu aveți încredere în noi, puteți să nu ne împărtăşiți, despre ce este vorba, dar dacă, dimpotrivă, credeți că banditii ar putea dăuna secretului dumneavoastră mai mult, atunci nu vă sfiiți şi puneți-ne în cunoştință de cauză cu marele dumneavoastră secret, chiar dacă... ei bine, ar fi vorba de aur.

- De unde ştiti asta domnule Farrow ? strigă acum bătrânul fermier, uimit, v-a spus cineva, ceva ?

- Nu dragul meu, dar mi-am dat pur și simplu singur seama despre ce ar putea fi vorba. Aceşti munți ascund multe comori în ei și poate c-ați fost suficient de norocoși să descoperiți un filon aurifer, pe care, cum e şi natural, să-l exploatați fără multă vâlvă, nu-i aşa ?

- Domnule Farrow, de ce am mai nega acum ? De la început când ne-am stabilit în această regiune nici prin gând nu ne trecea să devenim căutători de aur dar printr-o întâmplare fericită am descoperit acest filon, și acum lucrăm tot timpul să-l exploatăm cum se cuvine. Ne facem timp adică, pentru aşa ceva. Întrucât jumătate din efectivul nostru lucrează acolo, celaltă

jumătate are grijă de gospodărie. Aşa ne organizăm cu schimbul. Şi de aceea toţi suntem după părerea mea cinstiţi, nimeni nu trebuie să aibe neîncredere în celălalt.

-Şi acum sunteţi de părere, că zăcământul dumneavoastră, ar putea fi descoperit de către banditi ? întrebă Farrow.

Ar fi de mirare să n-o facă. Sunt mai multe filoane, acolo în vale, unde sunt amplasate mici adăposturi pentru noapte şi cu siguranţă banditii vor folosi unele din acestea pentru uzul lor propriu.

Din păcate tot acolo vor găsi uneltele şi gura minei, de unde vor deduce, cât ai zice peşte, despre ce este vorba.

- Ei bine domnilor, acum suntem suficient de puternici să-i alungăm pe banditi. În caz de necesitate pot chema şi alţi oameni de pe submarin.

-Domnule Farrow, ne va fi foarte greu să ajungem în cealaltă vale, dacă indivizii îşi organizează serios apărarea. Doar această cărare îngustă duce într-acolo, alt drum nu mai există. Cine ajunge în această vale, este la rândul său prins în capcană. întrucât, numai pe această potecă de care tocmai am pomenit poate scăpa. Ne-am mânat animalele întotdeauna cu multă grijă şi multe precauţii peste această cărare şi evident c-am căutat tot timpul şi o altă cale, dar n-am găsit niciuna.

- În consecinţă, indivizii sunt la rândul lor prizonieri, dacă noi păzim straşnic cărarea, întrebă tânărul Lohmann care până acuma păstrase tăcerea.

- E adevărat că sunt prizonieri, dar nu văd la ce ne-ar folosi nouă asta, de vreme ce nu-i putem scoate de acolo ; de băut şi de mâncat au pentru un timp îndelungat, căci avem provizii destule, de foame nu vor răbda în nici un caz, răspunse fermierul.

- O să-i scot de acolo şi de-o fi s-o fac de unul singur, scrâşni Fritz Lohman înverşunat.

Fermierii îl priviră miraţi. Căpitanul Farrow, se văzu obligat să le povestească acestora despre moartea tragică a domnului Lohmann senior şi cum era cât pe-aici să moară şi tânărul din cauza uneltirilor acestui chinez.

Impresionaţi, fermierii oameni de treabă, îl consolară îi strânseră mâinile şi-i promiseră să-l ajute, fiecare după puterile sale.

Cap. IV. HSIUNG, DIAVOLUL GALBEN

- Domnule Farrow, n-are nici un rost să pornim, încă astăzi, în valea aceea. Ne vom descurca cu greutate pe întunericul acesta şi apoi mai trebuie să ţinem seama de prezenţa banditilor, propuse acum, bătrânul fermier, purtătorul de cuvânt al localnicilor. Voi trimite trei din oamenii mei să-i ţină în şah pe banditi, dacă se vor întoarce. Dacă este cazul, vom fi alarmati de împuşcăturile lor şi ne va rămâne suficient timp să le sărim în ajutor.

- Aş fi de acord, dacă sunteţi absolut siguri că nu ne pot scăpa. Oricum vom instala santinele de noapte şi noi, pentru a nu ne trezi cu un atac neaşteptat. Nu suntem absolut siguri că banditii s-au ascuns tocmai acolo, sugeră Farrow.

- Nu pot fi altundeva, domnule Farrow, fiindcă pur şi simplu nu există altă ascunzătoare, iar oamenii nu pot dispre fără urmă. Fermierul dădu imediat dispozitiile corespunzătoare. În scurt timp, patru tineri fermieri părăsiră casa şi se îndreptară spre defileu.

După o jumătate de oră, unul de întoarse şi raportă că într-adevăr la începutul potecii s-au descoperit urme, care nu puteau fi lăsate decât de către banditi. Acum erau prinşi în capcană, fără putintă de evadare.

Se stabiliră echipele de pază pe timpul nopţii. Căpitanul Farrow împreună cu oamenii săi primi o fermă unde să-şi petreacă noaptea. Întrucât toţi erau obosiţi şi în ziua următoare poate îi mai aşteptau încercări nu mai puţin grele, marinarii noştri îşi căutară fiecare un culcuş şi în curând sforăiau în lege. Nimic altceva nu mai tulbură liniştea nopţii.

Dimineata se treziră cu toţii devreme. De abia îmbrătişară rezele soarelui câmpiia, când a început peste tot agitaţia în case.

Evenimentele care urmau să se petreacă îi făceau pe toţi vioi, nimeni nu voia să rămână acasă, sau să ajungă prea târziu, acum când era vorba de a veni de hac banditilor. Atât de mare era

înverșunarea tuturor împotriva marinarilor răsculați și mai mare încă asupra lui Hsuing, chinezul ce le era conducător.

Tânărul Lohmann nu închise ochii toată noaptea. Aproape melancolic aștepta ivirea zorilor. Număra orele și minutele cuprins de nerăbdarea de a da în sfârșit față cu chinezul. Tatăl său trebuia răzbunat și el Fritz Lohmann avea un drept mai mare și primordial asupra acestei răzbunări decât restul fermierilor. N-o să rabde ca aceștia să i-o ia înainte.

În sfârșit sosise momentul ca să se pornească spre defileu. Femeile rămaseră în paza câtorva marinari întrucât fermierii nu se putuseră nici cum hotărî care să rămână de pază acasă.

Voiau să fie toți părtași la răzbunarea împotriva bandei chinezului. Dar deocamdată nu-l aveau. După o jumătate de oră erau deja la locul de unde pornea poteca. Santinelele raportară că nimic nu s-a întâmplat în timpul nopții și nu se arătase deocamdată nici un om din tabăra adversă. Probabil că se simțeau în siguranță acolo unde erau.

- Haideți domnule Farrow, s-o pornim înainte. Cunosc împrejurimile foarte bine și vă pot conduce.

George, doctorul Bertram, Rindow, Petre uriașul îi urmau îndeaproape. Acum li se păru absolut evident că pe timp de noapte nu puteau găsi poteca așa de îngustă și de bine ascunsă, numai dacă aveau într-adevăr un noroc ieșit din comun, așa după cum părea să fie cazul banditilor. Poteca urca abrupt în sus, și numai după circa 50 de metri o lua drept înainte. Mergeau pe lângă adâncimi prăpăstioase și câteodată, cărarea se îngusta atât de mult, încât trebuiau să se țină cu mâinile de pereții de stâncă și cu atât mai mult se mirau Farrow și cu ai săi cum reușiseră fermierii să treacă și animalele pe aici.

- A fost destul de simplu, domnule Farrow, câte doi oameni transportau o oaie. Vitele bineînțeles că au rămas de cealaltă parte, nu le puteam aduce încoace. Firește că am și pierdut animale pe parcurs, care s-au prăbușit în prăpastie, dar au fost numai trei sau patru capete.

- Cât timp durează, până ajungem de cealaltă parte a văii ? Pentru că trebuie să luăm în considerare că banditii și-au postat santinele, se interesă acum căpitanul.

Într-o jumătate de oră o să putem vedea câmpia, apoi urmează coborâșul. Acesta va fi natural partea cea mai grea a

drumului, deoarece s-ar putea să fim văzuți de către banditi Poate că ne va reuși totuși să-i ținem în șah cu carabinele noastre. astfel încât să ne reușească coborârea.

Încetul cu încetul, marșul acesta atât de anevoios continua. Deasupra lor tronau cupolele de stâncă, iar dedesupt se căscau prăpăstii amețitoare. Iar la sfârșit aveau să fie întâmpinați de un diavol cu înfățișare omenească, gata de orice, pentru a nu i se zădărnici planul.

Acoperire în cazul unui atac venit de jos din păcate nu exista aici. În cazul unei salve de pușcă singura posibilitate de apărare era să se arunce la pământ, pentru a nu oferi o țintă sigură.

Drumul era continuat în tăcere. Căpitanul se miră că până aici încă nu se ajunsese la o ciocnire cu banditii, apoi își zise că aceștia probabil vor fi găsit mina auriferă, și acum nu mai puteau de bucurie. Niciunul nu voia să părăsească locul deoarece nu aveau încredere unii în alții. Ajunseră astfel la mina mumărul doi. Când atinseră punctul de unde aceasta era vizibilă în întregime, se opriră și căpitanul și camarazii săi, începură s-o examineze în amănunțime cu ajutorul ocheanelor. Chiar în capătul opus se găsea exploatarea minieră auriferă Până acum nu zăriseră nici o ființă omenească; bătrânul fermier a fost de părere însă, că toți banditii erau deja în mină, prin subteran, destul de adânc în inima muntelui. Probabil erau în plină activitate și nu voiau să fie tulburați de nimic.

- Poate că ne va reuși totuși să coborâm fără să fim observați. Se înțelege că mi-ar conveni mi bine dacă am putea evita orice vărsare de sânge, spuse Farrow.

- Aveți de gând cumva să-i cruțați pe acești ticăloși, domnule Farrow ? întrebă bătrânul cu ochii scânteind. O să-i spânzurăm numaidecât pe nemernici de-ndată ce ne pică în mână. Nare nici un rost să-i deferim justiției, aici, în această regiune uitată de Dumnezeu, suntem singurii judecători.

Căpitanul preferă să nu răspundă. Se uită numai în treacăt la Fritz Lohmann, care venea imediat după el. Acesta privea cu ochii aprinși câmpia ce se desfășura înaintea ochilor lor, de parcă ar fi putut să-i silească pe ucigașii tatălui său să-și părăsească ascunzătoarea.

- Iată doi oameni, strigă fermierul și arătă jos, în vale. Cred că acești doi cretini s-au certat, se aude de aici cum zbiară unul la

altul. Îndată vor trece şi la fapte, ce v-am spus eu, domnule Farrow.

Cei doi de jos îşi arătau unul altuia ceva, probabil minereu aurifer găsit în mină. Dintr-o dată se apucară de beregată, încercând să se sugrume reciproc. Alţi patru indivizi ieşiră din mină în frunte cu chinezul. Când îşi văzu oamenii tăvălindu-se la pământ, îşi scoase rânjind pistolul şi trase asupra lor.

Aceştia se mai încordară odată, de parcă ar fi vrut să se ridice şi apoi înţepeniră fără să-şi mai ia mâinile de pe beregăţi.

- Oribil, de necrezut ! izbucni doctorul Bertram. Acestui ticălos galben nu m-aş sfii nici eu să-i sfărâm ţeasta cu un glonte. Ah ! Cred că ne-a văzut acum, uite că-şi face atenţi tovarăşii asupra prezenţei noastre.

Căpitanul observase de asemenea tentativa chinezului. Banditii încremeniră timp de câteva secunde, alergară apoi în mină şi se întoarseră cu toate armele la suprafaţă. Fără să se mai sfătuiască le îndreptară în sus şi începu o adevărată ploaie de gloanţe.

Dar nici fermieri nu rămaseră cu mâinile în sân.Îşi luară cât ai zice peşte carabinele la ochi şi începură un adevărat duel de artilerie între cele două tabere. Unul după altul, căzeau bandiiţii atinşi, rostogolindu-se pe jos, ţipând. Deja zăceau patru la pământ care nu se mai puteau ridica pe când ceilalţi îşi căutară scăparea în puţul minei, unde erau deocamdată feriţi de gloanţele fermierilor.

Căpitanul Farrow şi oamenii săi nu luau încă parte la luptă, deşi ţineau în mâini pistoalele gata pregătite. Întrebător privi Farrow înspre bătrânul fermier care-i condusese până aici.

- Acum trebuie să coborâm în câmpie domnule Farrow, acuma când situaţia ne e favorabilă nouă.

Câţiva dintre ai noştri vor putea ţine în şah intrarea minei, în timp ce ceilalţi vor încerca coborârea. Părerea mea e că tipii ochesc atât de prost, încât putem să ignorăm gloanţele lor. Vedeţi acolo în intrândul acela de stâncă, începe poteca care conduce direct în vale.

Poteca care ducea în vale era şi ea deosebit de abruptă. Căpitanul care se bizuia pe experienţa localnicilor nu mai şovăi şi dădu ordinul de coborâre.

Bătrânul fermier începu primul coborârea. Parcurseră jumătate din drum când de jos izbucniră din nou câteva

împuşcături. Fermierul care era în frunte ridică deodată braţele în sus, căută un punct de sprijin şi... se prăbuşi ultimii 25 de metri care-i mai avea de parcurs, până la sol. Se auzi o bufnitură înăbuşită şi rămase întins acolo, nemişcat.

Fermierii răspunseră şi ei cu împuşcături, dar se părea că trăgătorul banditilor avea o bună acoperire, deoarece, netulburat trase acum asupra căpitanului Farrow şi a oamenilor săi, care de-abia puteau să înainteze pas cu pas. Nu aveau voie să se grăbească, deoarece un pas neatant ar fi însemnat moarte sigură. Era o situaţie foarte neplăcută pentru marinari, întrucât puteau fi nimeriţi în orice moment ! Norocul lor era că banditii nu erau trăgători prea buni, altfel nu le-ar fi mers deloc bine. Fermierii răspundeau de fiecare dată cu salve la împuşcăturile venite de jos, dar nu reuşeau să-i aducă la tăcere pe trăgătorii banditilor. După cum au aflat mai apoi, chinezul şi încă trei răsculaţi căutară adăpost îndărătul unor stânci şi de acolo, protejaţi cum se cuvine, trăgeau fără contenire asupra camarazilor. Mai aveau doar zece metri de parcurs. Acum, după prăbuşirea fermierului, căpitanul Farrow conducea grupul şi era primul care avea să atingă pământul. Nervii erau încordaţi la maximum şi căpitanului i-ar fi plăcut mai degrabă să zboare ultima porţiune de drum, doar să se poată repezi cu toată înverşunarea asupra banditilor.

Încă cinci metri, apoi numai trei. În sfârşit, putea să îndrăznească săritura. Câteva gloanţe îi şuierară pe la ureche. În sfârşit ajunse jos, şi-acum se întoarse deodată-n jur. Cu pistolul pregătit pentru luptă, dar nu-i putu zări nicăieri pe banditi.

- Acolo tată, s-au pitit înapoia blocurilor alea de stâncă, îi strigă George care ajunsese jos cam în acelaşi timp. Ca o furtună alergă înspre deşi era întâmpinat imediat de o salvă a acestora. Se aplecă la pământ, apoi se ridică repede şi continuă alergarea. Camarazii fură imediat îndărătul lui. Doi marinari suferiră răni superficiale iar doctorului Bertram i-a fost străpunsă casca colonială. Acum după ce toţi alergară spre stâncile de unde veneau împuşcăturile, acestea încetară.

- Fii cu ochii în patru George ! îi strigă căpitanul. Ticăloşii stau la pândă şi te împuşcă imediat ce dai ocol stâncilor.

Dar pe George nu-l mai puteau opri astfel de sfaturi. Acum şi ajunse la stânci şi le dădea ocol. Nu băgă de seamă cum i se puse piedecă cu ajutorul unei prăjine lungi venite dintre stânci şi, bineînteles

căzu grămadă. Mâini întinse îl înhățară, o lovitură cu patul unui pistol, puternică, drept în moalele capului, îi răpi cunoștința.

Atunci chinezul apăru de odată, îl zmunci pe George leșinat cu o forță de nebănuit în sus, și-l ținu în fața-i ca un scut. În mâna-i dreaptă flutura un pumnal și acum îi strigă căpitanului care venea în goană:

- Un pas dacă mai faci și-l străpung cu pumnalul !

Deja proptise lama acestuia la gâtul lui George și începu să-l zgârie binișor. Căpitanul care vedea scena în toată grozăvia ei, rămase nemișcat. Camarazii vrură să treacă pe lângă el, dar și ei se opriră în cele din urmă la vederea acestui tablou înfiorător.

- Înapoi, sau îl înjunghiu chiar acum, strigă înfuriat chinezul.

Căpitanul fierbea de mânie, dar nu putea întreprinde pe moment nimic căci nu voia să primejduiască viața fiului său. Așa că dădu ordin de retragere oamenilor săi, în timp ce el însuși intenționa să se apropie de chinez. Acesta însă îi făcu semn foarte energic cu mâna să bată în retragere. Încet, încet, de-ndărătelea chinezul se retrase până la intrarea în puțul minei, apoi dispăru în cele din urmă în interiorul acesteia urmat de oamenii lui și bineînțeles de George, care-i servea drept prizonier și nu se trezise din leșin.

Farrow și camarazii săi căutară acoperire în dosul bucăților mari de stâncă răspândite peste tot. Nu îndrăzneau însă să-i atace pe banditi în bârlogul lor. Bineînțeles că aceștia erau sortiți pieirii dacă-i făceau rău lui George, dar Farrow nu voia să pună în joc viața fiului său.

- Fermierul cel bărtân este mort, domnule Farrow, l-am privit întâmplător și-am văzut c-a fost nimerit direct în cap.

- Ceilalți fermieri vor să vină încoace, numai de n-ar vrea să întreprindă deocamdată nimic împotriva banditilor. Durerea lor pentru moartea camaradului și liderului lor, va fi cu siguranță mai mare decât rațiunea și asta i-ar putea dăuna lui George. Să sperăm că acum când banditii au început din nou să tragă, vor rămâne sus.

Din puțul de mină veneau în mod regulat împușcături, dar nu în salve, ci izolate, foc cu foc, direcționate asupra fermierilor care nu apucaseră să coboare, dar care tocmai se pregăteau s-o facă. Din fericire rațiunea învinse căci își dădură seama cât de periculoasă ar fi fost coborârea și rămaseră sus.

De fapt mai rămăseseră puțini trăgători de-ai banditilor.

Căpitanul aștepta în tăcere în dosul stâncilor să vadă ce-o mai întreprinde chinezul. Nu va îndrăzni, spera el să-i facă ceva lui George deoarece asta ar fi sinonim cu propriu-i sfârșit. De aceea, Farrow presupuse că Hsuing va lua legătura cu el, pentru a-i propune evadarea din valea asta în schimbul vieții ostatecului. După un sfert de oră, auzi din nou vocea chinezului. Îl strigă cu voce tare pe căpitan și acum, trebuia să se prezinte, probabil la negocieri.

- Domnule căpitan, am de vorbit cu dumneavoastră. Fiul vi s-a trezit din leșin și mi-a spus cine sunteți. Vă somez să părăsiți valea imediat, să nu blocați ieșirea și să ne permiteți liberă trecere. De abia atunci vă voi elibera fiul, când mă voi socoti în deplină siguranță.

Căpitanul se sfătui cu oamenii săi. Vedeau că n-au altă ieșire dar erau conștienți că galbenul nu-l va elibera niciodată pe George. Chiar că nu știau ce să facă.

Tânărul Lohmann stătuse până acum tăcut, privind cu ochi cuprinși de febră, doar intrarea în mină. Stătea astfel adăpostit după stânci încât nu putea fi văzut de către Hsuing. Șopti ceva lui Kiepers, timonierul său, apoi se întoarse către căpitanul Farrow.

- Puteți să promiteți liniștit că dumneavoastră împreună cu oamenii dumneavoastră vă veți retrage, domnule căpitan. Eu nu aparțin oamenilor dumneavoastră, așa că voi rămâne împreună cu Kiepers. Cred că Hsuing nici n-a băgat de seamă de prezența mea aici, voi rămâne adăpostit și-l voi ataca într-un moment favorabil. Cred că va fi mai bine pentru toti.

Farrow chibzui câteva minute. Dar chinezul se anunță din nou și-i ceru să-și dea imediat consimțământul, întrcât nu era obișnuit să aștepte.

- Bine, Hsuing, pentru mine și oamenii mei, îmi dau cuvântul, dar nu pot să știu firește dacă fermierii mă vor asculta sau nu.

- Dacă nu garantați de asemenea și pentru fermieri, fiul vostru nu mai are mult de trăit. Eu unul nu mă tem de moarte, când va fi cazul o să-mi iau viața singur. Lămuriți-i pe fermierii de sus neapărat dacă vreți să-i cruț viața fiului dumneavoastră.

Bine sunt forțat să-mi dau cuvântul atât pentru mine și oamenii mei, cât și pentru fermieri, repet doar pentru aceștia. O să mă retrag pe submarin și-o să vă asigur cale liberă. Cum veți aranja lucrurile mai târziu cu fermierii asta nu e treaba mea.

- Nu vă faceti griji din cauza asta, principalul este să vă

respectați promisiunea. După ce ies de aici fiul dumneavoastră vi se va alătura curând. Părăsiți valea, o să ordon să nu se tragă. Puteți urca fără teamă, poteca îndărăt.

Căpitanul a făcut semn oamenilor săi. Încet parcurse drumul înapoi către locul de unde începea din nou urcușul și păși primul pe potecă. Hsuing păru să nu-și dea seama că au mai rămas încă doi oameni ascunși, tânărul Lohmann și Kiepers. Chinezul urmărea acum din adăpostul oferit de puțul minei cum camarazii continuau urcușul. Urcau din ce în ce mai mult și în curând ajunseră la poteca îngustă pe care stăteau fermierii. Căpitanul le relată acum ce-i ceruse chinezul. La început fermierii nici nu voiau să audă, doreau să răzbune imediat moartea camarazilor lor. După ce căpitanul îi lămuri de viclenia cu cei doi rămași la adăpostul stâncilor și pândind o ocazie favorabilă, fură în sfârșit de acord și păsiră pe potecă îndărăt. În curând dispărură din raza vizuală a chinezului.

George zăcea legat fedeleș în puț. Acum Hsuing îi apăru în față râzând ironic.

- Tatăl tău, crede într-adevăr, că te voi cruța, târâtură. Nu te-am ucis până acum întrucât erai biletul meu de liberă trecere. Dar după ce voi ajunge în siguranță, îl vei cunoaște în sfârșit pe diavolull galben. Te voi spânzura, exact așa cum fermierii doreau să mă spânzure pe mine. în caz că m-ar fi prins.

George nu dădu nici un răspuns. Își dădea și singur seama, că n-ar fi putut face decât să-l atâțe și să-l înfurie pe chinez dacă ar fi replicat. Și la ce bun ! De aceea păstra mai degrabă tăcerea.

Hsuing nu mai avea decât trei însoțitori. Ceilalți au fost împușcati. Cu ajutorul celor trei, voia să ia atâta aur, cât puteau duce și apoi să dispară. Se gândea bineînțeles, cum va scăpa mai târziu și de aliații lui temporari, pentru a putea rămâne unicul proprietar al aurului. Cuterul era pierdut pentru el, așa că nu-i mai rămânea decât să se îmbogățească pe această cale. Nu-și alcătuise planul lui degeaba. încât, să plece acum tot sărac.

Ceilalți trei banditi se puseră pe treabă. Erau acum în capătul extrem al minei și lucrau cu atâta asiduitate de parcă ar fi fost plătiți.

Voiau să-și ia răsplata singuri, dar dacă ar fi cunoscut gândurile conducătorului lor, atunci acesta n-ar mai fi supraviețuit nici câteva secunde.

Cap. V. SFÂRŞITUL CHINEZULUI

Hsuing, diavolul galben, nici nu bănuia că răzbunătorul cel mai aprig, rămăsese undeva în apropierea lui şi aştepta numai un moment favorabil, să-şi ducă misiunea la bun sfârşit.

El stătea încă-n adăpostul minei, urmărind cum dispar la orizont fermierii şi marinarii căpitanului Farrow. Socotea tocmai că înainte de venirea nopţii ar fi nimerit să părăsească valea. După ce s-ar fi pus în siguranţă, putea să-i de un brânci şi acestui fiu al căpitanului Farrow şi fie-i aterizarea uşoară, în cea mai înspăimântătoare prăpastie pe care-o va întâlni în drum !

Apoi va fi singurul posesor al aurului, dacă va avea grijă să-i dea acestuia drept companioni de drum şi pe cei trei marinari rămaşi la dispoziţia sa. George încercase să se elibereze de legăturile sale, dar nu reuşi. Râzând Hsuing se întoarse şi-i strigă:

- Da, da, micuţule, noi chinezii ne pricepem la legături. Nu te mai strădui măcar în zadar.

În timp ce chinezul vorbea astfel destul de tare, cu George, tânărul Lohmann consideră ca sosit momnetul prielnic pentru sine. Uşor şi fără a face cel mai mic zgomot se târî el împreună cu Kiepers înainte, şi acum se găseau la vreo doi metri de chinezul pe care-l ura atâta, tocmai în clipa când acesta se întoarse.

Înspăimântat îi privi pe amândoi, apoi îşi duse fulgerător mâna la cingătoare, pentru a scoate pistolul. Uită în groaza momentului să scoată unn ţipăt măcar pentru a-şi alerta ajutoarele ce roboteau la celălalt capăt al minei.

Dar împuşcătura tânărului Lohmann şi detunase. Nu ţintise însă bine, emoţia de a-şi avea în sfârşit în bătaia revolverului pe ucigaşul tatălui său, îl privă de calmul necesar.

Chinezul fu atins în braţul drept, dar cu o săritură îndăzneaţă acesta reuşi să se pună la adăpost în dosul unui bloc de stâncă în afara minei se ghemui pândind, şi înhăţând pistolu-i cu mâna stângă chipu-i era schimonosit de furie. Îi era sortit acum când se

vedea foarte aproape de țelul visat să piardă totul din cauza acestui țânc ?

Lohmann voi să se ia imediat după el, dar acum veneau în goană ajutoarele chinezului alarmați de împușcătură. Îi atacară cu furie, pe Kiepers și pe Lohmann, care trebuiră să se pună la adăpost. Acesta din urmă fu atins de un glonte în cursul atacului, la brațul stâng, dar nu se sinchisea de rană. Trăgea încontinuu împotirva banditilor, voind să-i facă nevătămători cât mai repede posibil, pentru a se putea ocupa în sfârșit de Hsiung. Lupta dură numai câteva minute. Curând cei trei banditi zăceau la pământ împușcați iar Lohmann se uită în jur pentru a descoperi ascunzătoarea chinezului.

Acesta se folosise însă de situație și nu mai era de găsit nicăieri, parcă intrase în pământ.

Între timp Kiepers desfăcu legăturile lui George care sări imediat în picioare și se încinse cu pistoalele. Apoj arătă spre stânga spre partea opusă a văii și-i strigă lui Lohmann.

-Hsuing a fugit într-acolo. Nu l-am slăbit nici un moment din ochi. Nu poate de acolo să urce poteca, care este situată chiar în partea opusă, așa că încă e aici în vale. Dar să-l prindem viu pentru a-l deferi justiției.

-Hsuing îmi aparține, tatăl meu trebuie răzbunat, altfel nu voi avea liniște niciodată, replică sec Lohmann.

- Va fi răzbunat domnule Lohman, dar vrei dumneata să-ți mânjești mâinile cu sânge ? Și fermierii au o socoteală cu diavolul galben, așa că nu va putea să se sustragă judecății sale, îi răspunse la rândul său George în timp ce alergau împreună în zona unde îl localizase pe chinez.

Lohman nu-i răspunse, dar se trudi să-l depășească pe George, dar nu-i reuși. De fapt chinezul dispăruse din vedere, așa că, întrucât nu putuse părăsi valea, trebuia să fie tot undeva pitit, prin apropiere.

Kiepers își luase între timp misiunea de a păzi zona prin care acesta avea acces la poteca salvatoare. Ciudat că Hsuing fugise în partea opusă, deși știa prea bine, că nu acolo se afla acces la libertate și nici loc de adăpost nu avea.

Când Lohmann și George atinseră-n sfârșit capătul văii înspre care alergase chinezul și se uitară în toate părțile zadarnic după el, nu știau ce să mai creadă, întrucât acesta dispăruse pur

şi simplu, de parcă l-ar fi înghiţit literalmente, pământul.

- Trebuie să fie pe-aici, l-am văzut doar foarte clar, cum a apucat-o în partea asta, strigă înfuriat George. Lupta dumnea-voastră cu ceilalţi bandiţi n-a durat decât câteva minute.

- Poate c-a făcut între timp un ocol şi apoi s-a îndreptat spre partea favorabilă a văii, domnule Farrow, dar să vedem ce-i cu Kiepers, el nu ne-dat nici un semn de viaţă spuse trăgându-şi răsuflarea acum şi Lohmann

Se găseau în faţa unei enigme. Încordat George îşi lăsă privirea să măture în stânga şi-n dreapta, înainte şi înapoi, dar de astă dată, de chinez nici pomeneală. Scuturându-şi numai capul se adresă tânărului Lohmann:

- Trebuie să cercetăm fiecare parte a văii mult mai temeinic, domnule Lohmann, să ne uităm în dosul fiecărei stânci, unde Hsuing ar fi putut găsi cea mai mică acoperire, undeva trebuie să fie el pitit. Are ce-i drept încă pistolul asupra sa, dar se va păzi să tragă asupra noastră ştiind că astfel se poate trăda. Dacă o să ne apropiem suficient de mult de ascunzătoarea lui, se va apăra cu toată îndârjirea, de aceea propun să ne despărţim ca să nu oferim o ţintă unică, să-l luăm din părţi diferite.

Lohmann recunoscu justeţea planului. George se îndreptă câţiva paşi de el şi începu cercetarea minuţioasă a văii.

- Nu mai înţeleg nimic, îşi recunoscu George la rându-i nedumerirea. L-am văzut absolut clar, cum se îndrepta încoace. În acest răstimp n-a avut răgazul să se pună la adăpost în mină.

- Trebuie să se mai găsească o ascunzătoare, de care noi nu ştim, domnule Farrow, să începem numai să cercetăm temeinic. Nu plec de aici până nu-l găsesc pe împieliţatul ăsta galben. Înc-o dată reluară cercetările.

De data aceasta cercetară foarte atenţi fiecare stâncă, fiecare crăpătură în stâncă, fiecare colţ sau nişă ascunsă, dar în final n-avură ce face şi trebuiră să se dea bătuţu. Chinezul nu era de găsit nicăieri. La un moment dat îi bătu la ochi o crăpătură în stânca pe are o cercetase la început, în febra căutării, doar în trecăt. Crăpătura se lăgea însă şi ducea oblic sub stâncă şi acum după ce-o lumină cu lampa sa de buzunar, descoperi un tunel care era atât de îngust, de-abia dacă se putea târî prin el. La o examinare mai amănunţită descoperi, nişte fâşii de stofă provenite de la îmbrăcămintea sfâşiată a celui ce forţase intrarea. Aşadar,

pe aici dispăruse Hsuing, acum nu mai rămânea nici o îndoială !

George fugi înapoi şi-i puse în cunoştinţă de cauză pe Kiepers şi pe Lohmann. Acum nu mai era necesar ca timonierul să stea pază la potecă, după această descoperire. Îl bătu însă gândul că n-ar fi exclus ca aceasta să constituie de fapt o a doua ieşire din această vale, aşa de baricadată de pereţi stâncoşi, de care nici fermierii nu ştiau. Dacă lucrurile ar fi stat aşa, era puţin probabil să mai dea de urma lui Hsuing, dacă s-ar fi putut refugia în munţi, putea găsi doar acolo, refugii şi ascunzători după plac. În sfârşit Kiepers ajunse lângă George, care intră primul în văgăună luminând cu lampa sa de buzunar şi tovarăşilor săi, după ce aceştia ajunseră şi ei în gangul extrem de îngust, George trebui să facă la dreapta. Câteodată tunelul devenea atât de îngust încât de abia se putea strecura cu infinită greutate. Bineînţeles că îmbrăcămintea se zdrealise în nenumărate locuri, de marginile crestate şi tăioase ale gangului dar nu mai dădea aenţie acestor nimicuri, înainta din răsputeri, pentru a nu-i lăsa chinezului un avans prea mare.

Lohmann şi Kiepers îl urmau îndeaproape cât de repede puteau. Kiepers, care era puţin mai corpolent decât Lohmann şi George, înjura cu năduf mai ales când avea de trecut printr-o porţiune mai îngustă. Dar îi reuşi până la urmă până şi lui să răzbată înainte.

După o jumătate de oră, George zări în sfârşit lumină în faţa sa. Era lumina zilei, de aceea stinse lumina lămpii sale de buzunar. Curând ajunse la capăt şi tocmai voia să păşească afară, când o detunătură puternică îl făcu să se dea înapoi. Hsuing pândea afară, ghemuit undeva, la ieşirea din tunel şi-i făcuse primirea-n felul lui.

Tunelul dădea într-un mic platou înconjurat din trei părţi de stânci foarte înalte. A patra parte dădea într-o prăpastie adâncă. Lateral lângă platou, se găsea o cărare ce mergea paralel cu marginea prăpastiei şi acea cărare şi-o alesese Hsuing pentru a pândi ieşirea din tunel.

George încercă să arunce o privire într-acolo, dar numai ce-şi împinse chipiul, că şi răsună o nouă detunătură din pistolul chinezului. Nu îndrăzni să-l atace direct, întrucât de la o depărtare atât de mică, chinezul l-ar fi nimerit cu siguranţă.

- Ei acum putem sta înțepeniți aici, domnule Lohmann. Hsuing nu-și va părăsi poziția și aici va sta până diseară. Păcat că nu cunosc regiunea altfel aș urca pe poteca pe care am venit și aș căuta să cad undeva în spatele chinezului după ce aș părăsi valea bineînțeles.

- Puteți totuși încerca, domnule Farrow, între timp o să mă postez eu aici și-o să-i țin atenția trează, pentru a nu mai avea răgazul de a cerceta împrejurimile. Poate vrea numai să să ne facă să credem că va păzi intrarea, dar se va folosi de un moment prielnic pentru a dispare, lăsându-ne să credem că el este aici, la post.

- Ai dreptate, domnule Lohmann. Voi face încercarea. Păziți numai aici cu domnul Kiepers și străduiți-vă să-i distrageți continuu atenția. Cred că într-o oră voi reuși să-i cad în spate.

George se grăbi cât putu de repede înapoi. Ajunse din nou în vale și viu să treacă pe lângă mină, pentru a urca poteca, când percepu un geamăt înăbușit, care-l făcu să se oprească. Unul dintre banditi mai era încă în viață.

George se aplecă asupra lui și se gândi ce-ar putea face cu rănitul. Se grăbea bineînțeles dar nu-i venea să lase fără ajutor un grav rănit. Omul gemu încă o dată și deschise ochii. George îl examină. Era rănit la piept și avea probabil hemoragie internă. De salvat nu-l mai putea salva. Observă însă că-și mișca buzele, ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva lui George. Se aplecă și ținu urechea aproape de buzele muribundului.

- Am fost credincios întotdeauna, dar Hsuing ne-a promis că ne va îmbogăți, șopti el. Bine că s-a terminat cu mine. Răzbunați-mă pe Hsuing care este vinovat de toate.

- Unde îl găsesc pe Hsuing, a dispărut de aici, întrebă George tare.

- Acolo în stâncă se găsește un gang . . . Hsuing crede. . . numai el știe . . . l-am văzut . . . conduce afară . . . cărarea duce mai departe. . . altă cărare se ramifică sus pe stâncă. . . două sute de metrii de aici . . . Eu. . .

Dintr-o dată amuți, moartea îl îmbrățișase în ghearele ei.

Acum știa cel puțin unde duce poteca, unde păzea acum chinezul. Trebuia acum s-o ia pe poteca îngustă înapoi și circa două sute de metri mai departe dădea de o stâncă, îndărătul căreia începea o altă potecă.

Fără să se oprească, alergă mai departe. Curând ajunse pe

poteca ingustă cere ducea-n sus. I se păru că drumul dura prea mult şi se temea că între timp Hsuing va părăsi poteca şi atunci putea să-l caute mult şi bine. În sfârşit George ajunse sus. În mare grabă alergă mai departe şi-şi numără paşii pentru a găsi repede stânca cu pricina.

Da, acolo, era înaintea lui, iar după stâncă trebuia să înceapă cealaltă potecă. Curând o să-l aibe pe Hsuing în puterea sa.

Fără a mai zăbovi, George tocmai voia să dea ocol blocului de stâncă, dar se dădu înspăimântat înapoi, când se ciocni brusc cu cineva.

Înaintea sa, stătea Hsuing, care era tot aşa de înspăimântat ca şi George. De data aceasta chinezul trase pistolul mai repede din brâu şi-l îndreptă ameninţător spre George .

- Nici o mişcare tinere. Ştii că n-am nici-o reţinere să te împuşc pe loc. Aşadar, repede, sus mîinile !

Scrâşnind din dinţi, George trebui să se supună. Îşi blestema graba, pentru că era conştient că că nimeni nu-i putea sări în ajutor. Lohmann probabil că mai zăcea în gang, păzindu-l pe Hsuing, pe care-l bănuia înaintea sa. Camarazii săi îi promiseseră chinezului să nu întreprindă nimic împotriva sa, de asemenea nici fermierii. Aşa că George nu se putea bizui decât pe sine. Trebuia să încerce să-l păcălească cumva pe chinez. Hsuing îi citi în ochi lui George, că acesta intenţiona să întreprindă ceva. Ameninţător îl avertiză:

- Trag la cea mai mică mişcare, eşti în puterea mea şi nu-mi poţi scăpa tinere ! Vei plăti, dacă l-ai târât cu dumneata pe tânărul Lohmann. Trebuie să mă întorc înapoi în mină pentru a lua aurul, iar tu trebuie să mă ajuţi. După aceea poţi din partea mea zbura în prăpastie :

George îl lăsă pe Hsuing să vorbească netulburat. Brusc privirea-i rătăci undeva în spatele chinezului şi ochii săi se luminară; îndărătul acestuia "vedea" pe cineva ! Chinezul pică în cursa întinsă de George şi se întoarse fulgerător înapoi, moment pe care George îl folosi din plin. Mâinile sale ridicate le lăsă cât ai clipi în jos şi-i zbură chinezului arma din mână. În momentul următor, George îl şi ţinea în şah cu pistolul său şi-i strigă chinezului încremenit, răzând:

- Aşa, tinere, acum te afli tu singur în puterea mea, o să mi strig camarazii; să nu mai faci prostii Dacă laşi mâinile în jos, te

trezeşti cu un glonţ în cap, pe asta poţi să te bazezi.

George terminându-şi "speech-ul" trase două gloanţe şuierându-i lui Hsuing pe la urechi, că acesta tresări îngrozit, ca să-i arate că nu glumeşte. După câteva minute mai trase un foc menit a l atrage încoace pe Lohmann. Într-adevăr nu dură mult şi acesta apăru, urmat de Kiepers. Amândoi tăbărâră asupra chinezului şi-l legară ân aşa fel, încât nu mai putea mişca.

- Ei ce facem acum cu el, domnule Farrow, tot nu vreti să-mi lăsaţi mie prizonierul ?

- Renunţaţi la răzbunare domnule Lohmann, nu vă mânjiţi mâinile cu sânge. V-am mai spus. Eu l-am luat pe Hsuing prizonier şi pot dispune de el. Să-l transportăm în localitatea fermierilor şi să-l predăm acestora, ei o să-l judece. Vorbiţi cu fermierii, poate c-o să vi-l lase în cele din urmă.

Lohmann nu mai zise nimic. Tăcuţi îl transportară pe chinez în vale, unde fură primiţi cu mare bucurie. Un om fu trimis la Farrow să-l anunţe şi nu mult după acea căpitanul apăru cu oamenii săi.

Se constutui un tibunal ad-hoc pentru a hotărî soarta chinezului. Farrow şi marinarii săi nu vrură să ia parte la proces, decât ca martori şi declarară ce-au descoperit. Tânărul Lohmann se rugă să i se încredinţeze lui pedepsirea lui Hsuing dar fermierii nu fură de acord.

Acesta fu condamnat la moarte, şi nu după mult timp de la pronunţarea sentinţei a fost spânzurat. El şi-a meritat soarta cu prisosinţă şi de aceea căpitanul nu protestă împotriva "judecăţii curţii". Mai ştia desigur, că şi dacă ar fi protestat tot degeaba ar fi fost. Fermierii care locuiau atât de departe de primul oraş civilizat, îşi aveau propriile lor legi.

Marinarii Dox-ului reparară între timp cuterul şi-l readuseseră pe linia deplutire. Lohman realiză o înţelegere cu fermierii să rănână la ei şi să fie adoptat de comunitatea acestora. Cuterul l-ar fi putut folosi mai târziu pentru scopurile lor, după ce ar fi exploatat zăcământul aurifer aşa cum se cuvine.

Farrow mai rămase înc-o zi în comunitatea fermierilor şi păşi pe punta Dox-ului său, de-abia în dimineţaţ următoare, când îşi reluară de îndată călătoria.

Sfârşitul volumului

Nr 176

CORABIA OCNAŞILOR

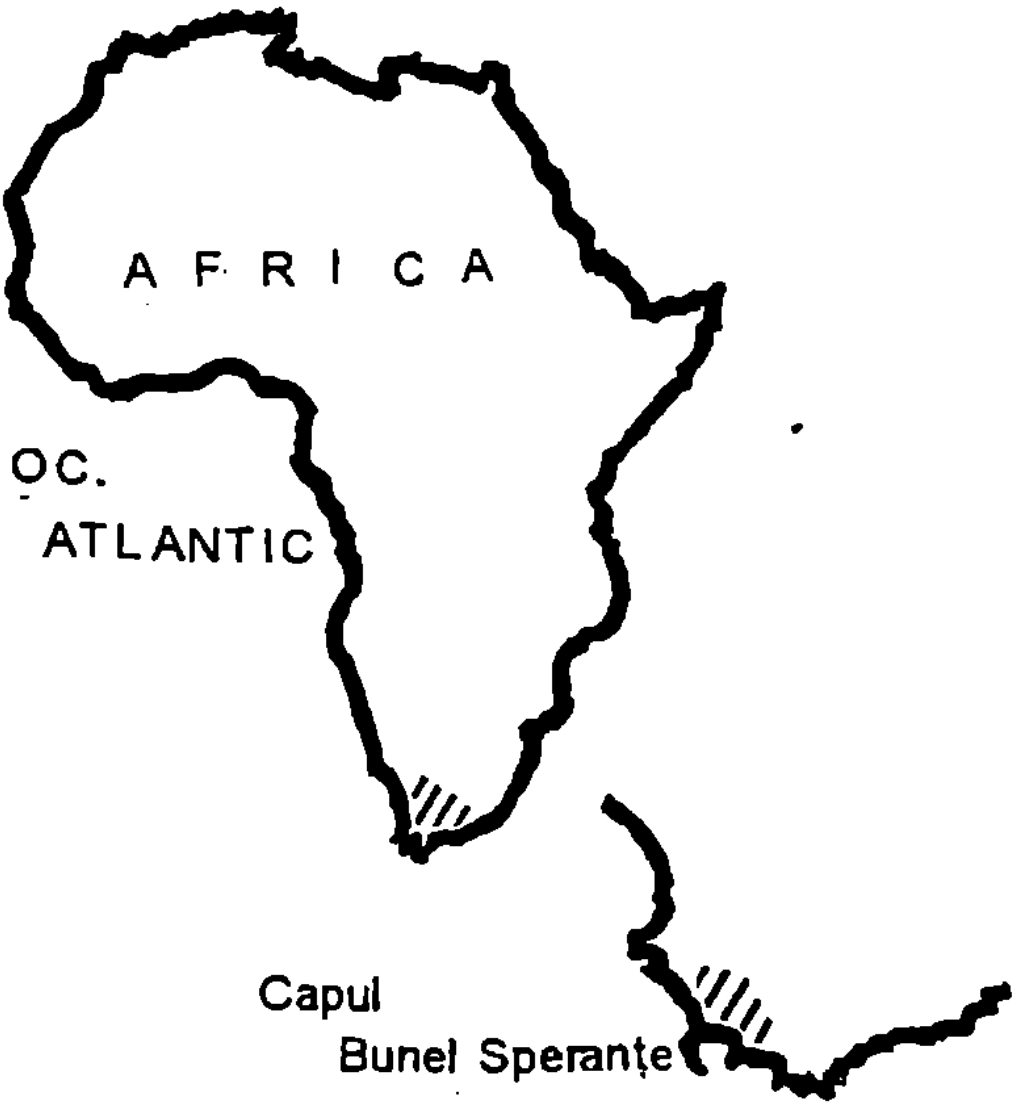
AFRICA
OC.
ATLANTIC
Capul
Bunei Speranțe

Noutăți la Editura Marist

COLECȚIA
AVENTURILE DETECTIVULUI MLIARDAR
ALLAN DICKSON
LA
14 RON

Crime în înalta societate americană răpiri, escrocherii, extorcări de fonduri ... Toate sunt doar nişte provocări pentru miliardarul Allan Dickson, a cărui mare pasiune este munca de detectiv. Pasiune aşa de mare încât ajunge să trăiască o viaţă dublă.

* Colecţia conţine 8 broşuri, apărute într-o singur volum de carte.

In Numărul următor:

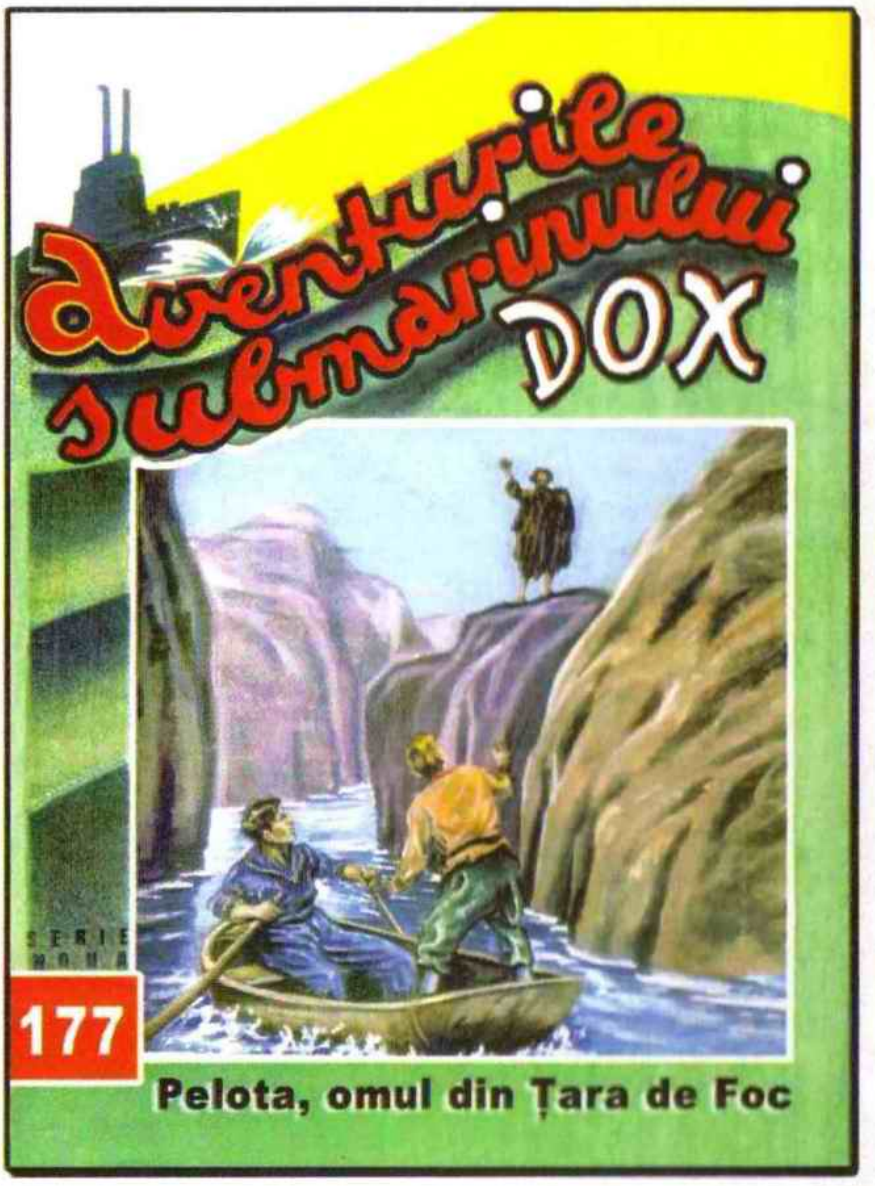

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro